

Phần 8

Chương 36 Tiện Tỳ Tố Chuyện

Uyển Như được Tiểu Dương sủng ái hai gò má đỏ bừng, tim đập mãnh liệt, lúc đang rặng môi triền miên nàng lại khe khẽ đẩy hẳn mấy cái, tiếng như rười muối từ chồi khéo nói: “Này, còn ở thư phòng đây...”

Mặc dù lần trước hẳn đánh thắng trận trở lại phát uy hung ác chiếm lấy cũng là ở nơi tiêu thư phòng này, nhưng lúc đó hai người vui ở bên trong buồng lò sưởi, vào lúc này là ở trước bàn sách đây!

Lúc này tuy là đêm khuya, trong phòng lại đèn dầu sáng rực, sau lưng Tiểu Dương trên bàn sách còn để giấy và bút mực thật chỉnh tề, thư phòng phải là địa phương nghiêm túc, lịch sự tao nhã.

Trong đại tộc thế gia ở Kinh Thành, có lẽ, cũng chỉ có tiện tỳ tâm tâm niệm niệm muốn bò lên giường chủ tử mới có thể chọn loại địa phương không hợp với lễ thường câu nam nhân.

“Nhu Nương, chúng ta cũng quen rồi đừng chơi trò muốn mà còn cự tuyệt, được không?” Tiểu Dương hí mắt cười một tiếng, tay trái đè đầu vai thê tử không cho đứng dậy.

“Phi, ai, ai muốn, ai?” Nhất thời mặt Uyển Như đỏ bừng, rũ mắt xuống liên tiếp phủ nhận, đôi tay vẫn đẩy không nghỉ, lần này làm vẻ ta đây lại càng lộ vẻ mặt thẹn thùng như hoa của nàng, quyến rũ mê người.

Khi nói chuyện, thân thể cường tráng của tam lang uốn ngược sừng sững bất động, nếu hẳn thật sự bị Uyển Như đẩy ra đó mới là chuyện cười, hơn nữa, vốn sức lực của nàng cũng không coi là nặng.

“Không muốn? Được rồi, xem như không muốn.” Tiểu Dương vừa nói chuyện vừa bắt đầu đưa tay kéo ống quần cản trở kia, vừa nghiêm mặt đề nghị, “Ta đổi lại tư thế mới khác thì thế nào?”

“...” Uyển Như nhìn hẳn yên tĩnh không nói, trói, quỳ, đang ngồi cũng đều thử qua rồi, còn có tư thế mới khác? Chẳng lẽ thật sự muốn khiêu chiến độ khó trên lưng ngựa ư?

Phong tục vùng biên cương quả nhiên hung hãn, nếu đổi lại là vợ cả ở kinh thành thì ai dám hỏi như thế? Được rồi, quả thật tư thế mới so với chuyện vợ chồng tầm thường càng kích thích hơn, càng thú vị hơn, dường như cũng có thể ngăn chặn tai họa do tao đề tử (đồ đĩ) bên ngoài.

Nhưng mà, Uyên Như âm thầm cắn răng nghĩ thầm - thân là vợ cả chính mình cũng có tôn nghiêm, có nguyên tắc, muốn thể diện được không? Cho dù là tư thế mới mẻ nàng cũng có hưởng thụ, vui thích, nhưng cũng không có thể hân hoan kích động trả lời “Được, rất tốt, thiếp thích tư thế mới”!

Tới khi trăng treo trên ngọn cây, hai người mới mây tan mưa tạnh, một lúc lâu Uyên Như mới xoa eo như nhũn ra đứng dậy khỏi ghế, rồi sau đó nhanh chóng sửa sang lại xiêm y.

Tam lang đưa tay giúp nàng vuốt vuốt sợi tóc hơi lộ ra xóc xếch, nhìn lên nhìn xuống đánh giá sau đó hài lòng nói: “Ừ, không tệ, nhìn vào xiêm áo cũng không nhìn ra bao nhiêu dấu vết, chính là vẻ mặt này, rất thoải mái, ha ha.”

“Thật là, thẹn chết người!” Uyên Như mím môi dùng sức nện trên cánh tay hấn mấy cái, cúi đầu nói: “Thiếp đi trước, chàng... chàng từ từ hãy trở về.”

Nói xong vòng eo khẽ dao động, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thướt tha duyên dáng ngẩng đầu đi ra khỏi thư phòng. Nhìn bóng lưng giả bộ trấn định kia, Tiểu Dương không nhịn được bật cười, chậm rãi nhặt lên mấy vòng dây đỏ rơi xuống trên đất, thu vào trong lòng.

Chờ trở về nội thất, Uyên Như lập tức gọi tỳ nữ phục vụ rửa mặt, tránh cho trên người dính dính khó chịu, ai có thể nghĩ được, người chỉ huy vú già đưa nước cũng mời nương tử cởi áo ra lại là Kim Châu. “Bảo Châu đâu?” Uyên Như không biến sắc nhíu mày hỏi.

Thật ra thì, sau khi Kim Châu, Ngân Châu trở về tướng phủ thì Uyên Như từ từ xa lánh họ, trâm ngọc v.v... là do Tiểu Đường bảo quản, người phục vụ là Bảo Châu, hai nô tỳ được kể mẫu an bài là một phụ trách may vá, một chỉ châm trà rót nước vào ban ngày, trước mắt ngăn cản họ không có cơ hội nào đến gần Tiểu Dương.

Đang ban đêm, sao Kim Châu tới đây?

“Thân thể Bảo Châu có chút không tốt, nghỉ ngơi rồi, lúc này nô tỳ mới thay nàng tới đây.” Kim Châu cúi đầu giải thích như thế, đồng thời nhẹ nhàng vì tam nương tử lấy trâm trên búi tóc.

Sau khi từ bên ngoài trở về nàng và Ngân Châu đã nhận ra tam nương tử là không thích hợp, là đang đề phòng họ, rõ ràng đã cận thân hầu hạ nàng ba năm, nhất định phải xem nặng, vào lúc này lại chỉ chớp mắt đã bị hai người mới chèn ép, cho dù ai thì trong lòng đều không cam tâm.

“Có lẽ là biết tam lang quân tốt không muốn chia cho người khác?” Ngân Châu mồm miệng lạnh lợi vừa được sắp xếp cho trông coi chỗ may y phục, trực tiếp âm thầm oán trách, “Ban đầu không biết ai khóc đưng bàn ghét bỏ vũ phu thô tục, Hừ!”

“Ngươi bớt nói lại, nói không chừng cũng bởi vì nguyên nhân này cho nên nương tử mới có khoảng cách với chúng ta, phải tìm cơ hội tốt thổ lộ một phen

mới đúng.” Kim Châu che môi Ngân Châu lại, không để cho nàng vạch trần chủ mẫu nữa, thật may là chỉ có hai người nàng âm thầm hàn huyên một chút, nếu để cho người ngoài nghe chuyện linh tinh này, chắc chắn tam nương tử sẽ không quản, người truyền tin đồn theo như quy củ của Tiểu gia nhất định sẽ ăn gậy.

“Ừ, chỉ người trung thành, lại không biết có phải bên ngoài thì trung thành nhưng bên trong lại suy nghĩ đen tối hay không?” Ngân Châu khinh thường nhìn nàng ta một cái, không nói nữa.

Dù sao cũng bị chê, vậy thì mỗi người mỗi cách biểu lộ ra bản lĩnh của mình, Kim Châu không cãi vã với đối phương, chỉ âm thầm ngủ đông chờ cơ hội, trong ba tháng này tốn không ít công phu thân cận với Tiểu Đường, Bảo Châu, người trước hoàn toàn không mắc bẫy người sau hơi động lòng.

Nhưng ban đêm cơ hội người phục vụ bên cạnh cũng hơi khó có được, Bảo Châu vô cùng nghe lời hoàn toàn không thể dựa vào quan hệ tốt hơn sẽ tùy tiện coi thường mệnh lệnh của chủ mẫu, hôm nay Kim Châu lặng lẽ cho nàng ăn bã đậu mới chiếm được tiện nghi này.

Mà lúc này, Uyển Như chưa biết gì thì cau mày, nghĩ thầm những ngày gần đây có phải Bảo Châu đi lại gần gũi với các nàng ta quá hay không? Xem ra, u ác tính vẫn phải sớm nhỏ mới được, tránh cho người của mình cũng bị dạy hư.

Đang suy nghĩ, Kim Châu cũng đã cởi áo ngắn của nàng ra, Uyển Như vội vàng phát tay nói: “Không cần hầu hạ, người đi chăm sóc Bảo Châu, nếu quả thật khó chịu thì vì nàng mời đại phu.”

Nàng vừa mới ngồi xuống chải đầu đã thấy được giữa chân của mình có chút mát, lúc này mới nhớ tới trước đó còn chưa lấy quần lót dây ra khỏi thư phòng, bộ dáng có thể để cho Kim Châu nhìn thấy ư?!

Phải biết, nếu để người làm không thân thiết lung tung lăm mồm mấy câu cũng có thể phá hủy danh tiếng, cho dù đến lúc đó đánh chết cũng vô dụng, chỉ cần bị Trương thị người có lòng biết được chuyện này, sẽ có nhiều chuyện hơn.

Đáng tiếc trong lúc mất hồn Uyển Như phản ứng chậm một chút, lúc phát tay đã để Kim Châu nhìn thấy dấu vết hoan ái trên vai nàng.

Làn da nàng đặc biệt trắng nõn mềm mại, rất dễ lưu lại ấn ký, cổ tình dưới miệng Tiểu Dương không có nặng nhẹ, hoặc là nói, hẳn thích dưới điều kiện không làm thê tử bị thương “in” lên người Uyển Như ký hiệu dành riêng của mình.

Kim Châu nhắc chân thối lui khỏi phòng, nhưng trong lòng chân động không gì sánh nổi: mấy ngày nay tam lang quân không trở về phòng ngủ, nương tử đi thư phòng một lần đã mang theo dấu vết tím bầm trở lại, trước đó trong lúc hoảng hốt còn nhìn thấy dưới ánh đèn đồng sương có bóng người, vốn tưởng rằng hai người họ đang đàm luận tranh thơ, hiện tại thấy vậy không phải tỏ rõ hai người bọn họ tuyên dâm ở nơi vắng vẻ kia sao.

Thật không nghĩ tới, trong ngày thường nữ tử thế gia cao cao tại thượng lên mặt cũng có thể phóng đảng như thế! Hai tay Kim Châu khẽ run che ngực yên lặng thở dài: nàng ta chiếm tam lang quân chặt như vậy rồi, ta còn có đường sống ư?

Nàng ta nhú chặt lông mày muốn đẩy cửa đi ra ngoài, lại từ trong khe cửa thấy tam lang quân đang từ đông sương đi tới, Kim Châu khẽ cắn hàm răng quay người trở về nội thất, bước nhanh đi tới trước bồn tắm “bịch” một tiếng quỳ xuống.

Động tác lần này trực tiếp dọa cho Uyển Như đang ngồi trong bồn sợ hãi trượt ngã, mới vừa ổn định thân thể đã nghe được giọng nói run rẩy từ trong miệng tỷ nữ: “Nương tử, ngài chịu uất ức rồi, nô tỳ thật xin lỗi ngài!”

Ta chịu uất ức? Bị uất ức gì sao ngay cả bản thân ta cũng không biết? Chỉ là, quả thật người có lỗi với ta, kiếp trước đoạt nam nhân của ta, kiếp này còn tính toán cướp nam nhân của ta, Hừ!

“Người đang làm gì đấy? Mau đứng dậy!” Uyển Như ngồi ở trong bồn tắm hai cánh tay chặn lại bầu ngực bị gặm qua của mình, vẻ mặt khó hiểu.

“Nương tử, nô tỳ biết từ trước đến giờ ngài yêu thích công tử lịch sự nhẹ nhàng, sợ đau nhất cũng không thể gặp chuyện tục tĩu.” Kim Châu đột nhiên rơi lệ như hoa lê dầm mưa, quỳ gối đến bên cạnh Uyển Như cầu khẩn nói: “Nô tỳ xin ngài đừng uất ức mình nữa, nếu không muốn đáp ứng lang quân thì cự tuyệt là được, đừng giấu nước mắt vào trong lòng. Nô tỳ thấy ngài bị thương thật sự đau lòng, hận không thể tự mình thay thế!”

Tiếng nói vừa dứt, trong đầu liền Uyển Như “bùm” một tiếng như bị sét đánh trúng, cái gì gọi là tự mình thay thế? Ta nhỏ vào, âm ỉ nửa ngày thì ra điểm quan trọng là ở chỗ này? Thật sự không biết xấu hổ, cũng đã không cho nàng hầu hạ bên người lại còn dùng loại lý do thoái thác như hạt đậu này!

“Người...” Cút ra ngoài cho ta, nàng hé miệng còn chưa nói những lời này ra khỏi miệng, đã thấy phu quân mình đen mặt bước ra từ phía sau bình phong.

“Lang quân? Ngài thế nào... Nô tỳ, nô tỳ lỡ lời, xin ngài tha thứ!” Kim Châu kinh hoàng nghiêng người nhìn về Tiểu Dương, đồng thời cúi thấp người dùng góc độ tuyệt vời để lộ ra khe sâu mê người giữa bộ ngực cao vút, đây chính là động tác nổi bật nàng ta luyện tập đã lâu, sắc mặt vẻ mặt đều tự nhiên đều lấy trung thành làm chủ, đẹp để động lòng người.

Vậy mà, Tiểu Dương lại bước lên trước đá vào ngực Kim Châu một cước, giận dữ nói: “Cút!”

Thấy thủ đoạn tàn nhẫn của tam lang, dù kiếp trước Uyển Như đã trải qua quá trình đấu tranh sinh tử nhất thời giật mình một cái, bởi vì, nàng phát hiện trong những lời nói của Kim Châu còn có một trọng điểm đáng sợ hơn - tiện tỳ

này lại ở trước mặt phu quân mình nói nàng “Từ trước đến nay nàng luôn yêu thích công tử lịch sự nhẹ nhàng”!

Trước đây ít lâu tam lang còn bởi vì Tạ Tuấn Dật mà giận dữ, gồi thêu hoa kia xem ra cũng không tính là công tử lịch sự nhẹ nhàng đâu nhỉ? Thiệt là, kích tình buổi tối một lần mà làm cho đầu óc chậm chạp, trong nháy mắt chưa kịp bóp chết bi kịch đã nảy sinh cái khác!

Uyển Như há mồm muốn khiển trách Kim Châu mấy câu nhân tiện xoay tròn lại, vậy mà Tiểu Dương đã giơ tay xách vạt áo sau của tiện tỳ bước nhanh ra ngoài, làm Uyển Như đang tắm trong bồn hoàn toàn không ngăn cản kịp, chỉ có thể mở miệng to thở dốc làm bộ như cực kỳ tức giận.

Trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ, chờ hãnh xoay người trở lại câu đầu tiên mình nên nói như thế nào mới có thể hóa giải tức giận và ngăn cách giữa phu thê đây?

Chương 37

Nô Tỳ Lương Thiện Và Nô Tỳ Gian Trá

Mang theo Kim Châu sải bước rời đi, Tiểu Dương chỉ nhìn sang hành động của thê tử, rồi sau đó kéo tiện tỳ trên tay vòng qua bình phong ra khỏi nội thất, đi tới phòng ngoài sau đó hãnh mới trong cơn giận dữ quát mắng: “Người có bản lĩnh nhỉ, dám can đảm nói xấu nương tử!”

“Nô tỳ, những lời nô tỳ nói... a!” Kim Châu còn chưa nói hết đã không nhận được kêu thảm một tiếng, bởi vì áo nàng ta bị giật ra không thể dùng sức, tam lang trực tiếp kéo tóc nàng ta đi ra ngoài, có thể không đau sao?

Giờ phút này, Kim Châu mới chính thức sợ hãi, thậm chí từ trong lòng cũng lộ ra hàn ý, rốt cuộc nàng ta cũng biết lang quân vô cùng quan tâm nương tử, hoàn toàn không như suy đoán ban đầu của mình, ở một phương diện nào đó nương tử không chú ý tôn nghiêm ngã vào lấy lòng.

Hừ, dân đen mà dám trông cậy vào “tự mình thay thế”, cho dù Như Nương vui lòng, cũng phải xem ta có chịu hay không! Tiểu Dương đột nhiên nhớ tới trước đó Uyển Như đã nói có thể để tiện tỳ này hầu hạ mình, nhất thời cảm thấy buồn nôn - loại mặt hàng này cũng muốn chiếm tiện nghi của ta?

Kim Châu bị kéo tóc đưa ra ngoài, ý thức được giờ phút này lang quân đang xả giận cho nương tử, mới tàn bạo với mình như thế, vậy nếu như suy yếu địa vị của nương tử ở trong lòng hãnh thì sao?

Nàng ta suy nghĩ, trước khi sắp bị ném ra cửa nhẹ giọng khóc kể lể: “Lang quân có điều không biết, khi nương tử xuất giá bởi vì cự hôn đụng phải cột, nô tỳ cũng đau lòng chủ nhân mới miệng không lựa lời...”

Lời còn chưa dứt, tam lang đã bình tĩnh nhanh chóng đưa tay ngắt, “Rắc...” Một tiếng kéo cằm Kim Châu, rồi sau đó mới nằm bên tai nàng ta lạnh lùng nói: “Theo như Luật Lệ Đại Tề, ‘tiện tỳ không được sỉ nhục quyền quý, bên dưới không được xúc phạm bên trên’, không hiểu sao?”

Dứt lời, Tiểu Dương ném nàng ta tới hành lang, kêu lên một tiếng gọi đồng bộc tới, quát lên: “Trời ả lại ném vào đảo tọa phòng!” (Đảo tọa phòng: là phòng ốc Nam Bắc triều tương đối trái ngược với nhà giữa trong truyền thống kiến trúc Trung Quốc, bởi vậy vừa được gọi là Nam phòng, đảo tọa phòng và nội viện được ngăn nhau bằng bức tường bình thường ngăn khác ở bên ngoài cửa Thủy Hoa, bình thường là khách nhân bình thường và người làm nam ở).

Đụng cột? Nghe lời này, trong lòng hấn hoặc nhiều hoặc ít có chút không thoải mái. Nhưng cho dù là đụng thật, làm tỳ nữ cận thân người nên chôn bí mật này ở trong lòng cả đời, giữ lợi ích cho chủ người chứ?!

Nghĩ như thế, trên mặt tam lang càng thêm vẻ hung dữ, chỉ vào Thập Nhị, Thập Tam để cho bọn họ lôi Kim Châu ra khỏi nội viện trông coi, đợi ngày mai trở lại xử lý. Nghe động tĩnh lớn như thế Ngân Châu vội vàng chạy ra từ dãy nhà sau đến xem náo nhiệt, Tiểu Đường cũng gấp gáp vọt ra khỏi phòng khoanh tay đứng ở hành lang lắng nghe.

Thậm chí ngay cả Bảo Châu cũng chống đỡ bệnh bước ra khỏi phòng bên, không rõ chân tướng nằm rạp xin tội, nàng còn tưởng rằng là Kim Châu lén lút làm gì đó chọc giận nương tử.

“Người đau bụng, tiêu chảy mới để cho ả tới hầu hạ?” Tiểu Dương hơi nhíu lông mày, thấy đôi môi Bảo Châu khô khốc, hô hấp dồn dập, không khỏi hỏi: “Có cảm thấy nhức đầu, choáng váng? Lúc đi ngoài có màu nâu sẫm hoặc mang theo tia máu?”

Thấy Bảo Châu gật đầu liên tục nói “Vâng”, Tiểu Dương hít sâu một hơi sắc mặt càng khó coi, nghiêng đầu nói với Tiểu Đường: “Có lẽ trúng độc bã đậu, A Đường, người chăm sóc một chút.”

Tiểu Đường bước tới đỡ Bảo Châu, đang muốn bước đi lại nghe được bên trong nhà truyền đến một tiếng vang thật lớn, giống như đồ gì đó rất lớn ngã xuống. Tiểu Dương phát tay một cái cho các nàng thối lui, mình vội vàng nghiêng đầu trở về phòng ngủ.

Vòng qua ngăn cách độc bình cao lớn ngoài phòng, Tiểu Dương đã nhìn thấy Uyển Như đang khoác một cái áo bào rộng mỏng manh quý sát ở bên giường, cúi đầu ôm mặt cá chân, bình phong sơn thủ chắn gió đầu giường rơi trên mặt đất, nhìn tình hình này hẳn là nàng đứng không vững đụng phải bình phong.

“Chuyện gì xảy ra, có bị thương không?” Tiểu Dương bước nhanh về phía trước muốn nhìn cẩn thận, mới vừa đưa tay nâng mặt nàng, bàn tay đã dính phải nước mắt ấm áp.

“Ồ, chỉ đụng một cái thôi mà đã khóc rồi?” Hấn nhẹ giọng hỏi, vốn muốn chọc cười Uyển Như chuyển hướng vấn đề xấu hổ trước đó, khi đỡ đối phương dậy thì không ngờ phát hiện thân thể nàng lại khẽ run rẩy.

Tiểu Dương vội vàng nâng cằm Uyển Như, thấy trong mắt nàng rung rung về mặt buồn bã, hung hăng cắn môi dưới gần như sắp cắn ra máu, không khỏi đau lòng cực kỳ, vừa nhẹ nhàng gỡ môi ra vừa không ngớt lời ngăn cản: “Mau nhả ra, giày vò mình làm cái gì?”

Uyển Như mặc cho phu quân đỡ mình về nằm trên giường, rồi sau đó mới khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía hấn, sóng mắt long lanh lưu động không nghỉ, muốn kể khổ, muốn phủ nhận âm thầm chỉ trích của Kim Châu, cũng muốn hỏi hấn tin tưởng mình hay không, nhưng thiên ngôn vạn ngữ lại chỉ biến thành một tiếng gọi run rẩy: “A Dương...”

Tam lang nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt môi sưng đỏ của Uyển Như, nghe tiếng gọi thân mật này có chứa nức nở, nhìn nàng uất ức lộ ra ánh mắt mong đợi, trong nháy mắt trái tim hấn mềm nhũn.

Một tay kéo thân thể mảnh mai khẽ run vào trong ngực, dùng sức vuốt ve, Tiểu Dương vỗ nhẹ nhẹ sau lưng thê tử nói: “Đừng sợ, nếu ta bị kẻ ly gián vụng về này lừa, thì ở trên chiến trường không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi.”

“...” Uyển Như im lặng, đột nhiên nằm ở trong ngực Tiểu Dương khóc lớn không ngừng, lát sau mới nghẹn ngào nói: “Hôm đó đúng là thiếp có đụng, nhưng đụng cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng nguyên nhân cũng không phải như nàng ta nói! A Dương, tin thiếp...”

Hai tay khẽ vuốt ve của Tiểu Dương đột nhiên dừng lại, rồi sau đó lại ôm Uyển Như, trầm giọng nói: “Ta tin nàng nói.”

Thật ra thì, nội dung trong lời của Uyển Như nói, hơn phân nửa hấn đã nghe được từ mật thám ở Thôi gia rồi, giờ phút này nàng chỉ bổ sung chút ít chi tiết hơi khiếp người mà thôi.

“Hôm đó sinh lễ đưa tới cửa thì mới biết bản thân sắp sửa phải lập gia đình, muội muội có nói chút về tình trạng có lẽ có của chàng, vừa cười vừa nói là nàng không thích mới để cho thiếp, thiếp muốn đi tới chỗ phụ thân chất vấn, thế nhưng ông ấy lại núp ở thư phòng không gặp người!” Uyển Như nói hồi đó bản thân nản lòng thoái chí thế nào không cần phải nhiều lời nữa, cũng chưa tới mấy ngày lại thấy kẻ mẫu chuẩn bị đồ cưới.

“Đồ trang sức, lụa gấm cực ít, hơn nữa gần như là đồ sinh lễ, thiếp chất vấn mẫu thân, bà ta lại nói chỉ có những thứ này, theo ý nguyện của thiếp, nếu lần này không thành thanh danh sẽ hỏng, vậy lần sau sẽ là dâng thiếp đi theo muội muội (tức là làm thiếp)...” Uyển Như nói đến chỗ này vừa nức nở nghẹn ngào khóc thút thít, “Thiếp... trong lúc thiếp vừa hoảng sợ vừa tức giận làm việc ngu ngốc, thật ra thì chỉ vì quá đau đớn, bọn họ... Thiếp cũng không muốn nói ra, không phải trong nhà nên đóng cửa bảo nhau sao...”

“Sao nàng lại ngốc như vậy, cũng chỉ chút vật ngoại thân, cần gì phải đã thương mình?” Tam lang người giàu có chưa bao giờ bởi vì tiền bạc mà buồn rầu, thật ra thì cũng không hiểu tại sao Uyển Như vẫn tâm tâm niệm niệm chuyện đồ cưới, chỉ là nghe được ‘dằng thiếp đi theo của hồi môn’, cảm thấy nàng thật sự đáng thương.

Đường đường là trưởng nữ của chi thứ hai Thôi thị, bị kẻ mẩu luôn miệng nói giống như nữ nhi do cơ thiếp ti tiện sinh ra cho người ta làm dằng thiếp, cũng khó trách trong lúc nàng xúc động phần nộ có hành động tìm chết, nghĩ như thế, cuối cùng trong lòng hẳn không hề vì chuyện này mà chán ghét nữa.

“Ban đầu ở Kinh Thành thì ăn dùng đồ trang sức đều từ chỗ công, mấy người bọn thiếp được đối xử cũng không khác biệt quá lớn, thỉnh thoảng kẻ mẩu cũng nói cho làm của hồi môn cho nữ nhi thân sinh của bà ta, đồ của mẩu thân thiếp thì được niêm phong cất vào kho, phải đợi thành thân thì mới có thể lấy dùng.” Uyển Như rất chua xót nhẹ giọng nói nhỏ, “Lễ cập kê của thiếp tổ chức trên, năm trước cập kê năm sau phụ thân đã đến vùng biên cương nhậm chức.”

Sau đó? Tiểu Dương tiếp tục không hiểu ra sao.

“Kiểu tóc của bé gái trước và sau lễ cập kê, hoặc nhiều hoặc ít có chút không giống nhau, vốn nhìn thiếp cũng giống trẻ con, vì vậy, đồ trang sức trước kia đều không thích hợp dùng, đến vùng biên cương mẩu thân nói trong nhà cần tiết kiệm sống qua ngày cũng không chuẩn bị cho thiếp bất kỳ vật gì.” Uyển Như nói xong, ghen ngào lần nữa, “Nếu nữ tử như bọn thiếp mà không đeo trang sức gì ra cửa gặp khách, thì tương đương với nam tử hở ngực lộ bụng, ở nhà vẫn còn dễ có thể không ra khỏi cửa, nhưng nếu thành thân, ngày kế thành thân cần bái kiến phụ thân mẩu thân bên nhà chồng, sau đó cần tiếp xúc với người nhà chồng...”

Nói đến chỗ này, cuối cùng Tiểu Dương đã hiểu ra, thử nghĩ, đến tân nương tử hầu môn nhìn trong hộp mình không có mấy chiếc trâm bạc, vòng tay bạc, còn có chưa từng được làm cho đá quý, chuyện này thật đúng là quá khó chịu rồi.

Cho nên nói, Uyển Như đụng cột cũng không phải bởi vì cự hôn, mà là kháng cự để khó coi như thế mà ra cửa. Aizz, nghe được chuyện này Tiểu Dương Đô không nhịn được vánh mắt đỏ lên, vuốt ve sống lưng thê tử nhẹ giọng khuyên nhủ: “Đừng khóc nữa, bọn họ không cho, ta cho nàng. Thân ái, trâm cài tóc sẽ có, quần áo xinh đẹp sẽ có, tất cả đều sẽ có.”

Nghe giọng nói trầm bổng du dương của hẳn, Uyển Như đang lau lệ cũng không nhịn được khẽ cười nói: “Đã sớm có, còn chờ chàng nhớ đến ư?”

“Ôi!” Đúng vậy, từ khi hẳn tỉnh lại trong cơn hôn mê cũng chưa từng thấy bộ dáng khó coi của Uyển Như. “Ngày kế động phòng, thiếp nhưc đầu là vì những chuyện này, kết quả kéo hộp ra lại thấy bên trong tràn đầy các loại dụng cụ.” Trong tiếng cười của Uyển Như cũng nghe được tiếng lệ rơi, chỉ là giọng

điều này rõ ràng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Trong tử y phục cũng nhét đầy từ trong ra ngoài, nhìn thì thấy rõ là may theo thân người thiếp, được may đặc biệt... A Dương, chàng có biết khi đó thiếp vui mừng biết bao nhiêu không? Thiếp liền suy nghĩ, dù chàng vẫn chưa tỉnh lại thiếp cũng sẽ ở lại chỗ này...”

“Hiện nay ta tỉnh, nàng càng không có lý do rời đi.” Nghe Uyển Như tỏ tình Tiểu Dương không khỏi âm áp trong lòng, cả người lảng lảng, rồi sau đó hẳn lại đột nhiên vui mừng, “Này, ai đã đặt mua cho nàng? Làm chuyện rất tốt, ha ha!”

“Không biết, thiếp không có hỏi.” Uyển Như hơi đỏ mặt hí cánh mũi nói nhỏ: “A Dương, đừng nói những lời này cho người khác biết - vốn thiếp không muốn nói, thật là, thật là quá khó rồi...”

“Aizz, không khóc, không khóc, hôm nay có ta yêu thương nàng.” Tiểu Dương trực tiếp đuổi cánh tay dùng áo lót tay áo lau nước mắt cho Uyển Như, nói câu an ủi, lúc này Uyển Như mới cười rộ lên.

Khóc một trận đã giải quyết một vấn đề lớn, quan hệ giữa phu thê nâng cao một bước, có thể không cười sao? Cũng không tính là nàng lường gạt Tiểu Dương, đó hoàn toàn là lời nói thật, chỉ là cảm xúc, giọng điệu, ngữ điệu có chuẩn bị mà thôi.

Khoảnh khắc ấy, Tiểu Dương cởi áo khoác tắt đèn nằm xuống, ôm thê tử vào trong ngực sau khi yêu thương một phen lại nhắc tới vấn đề khác: “Tiện tỳ kia xử lý như thế nào? Không có quy củ như thế - là của kẻ mẫu của nàng cho đúng không?”

“Ừm.” Uyển Như gật đầu một cái, người mẹ ruột cho đã bị Trương thị thay đổi hoàn toàn, Kim Châu tất nhiên không phải là người tri kỷ, ở trong bóng tối Tiểu Dương không nhìn thấy, thù mới hận cũ cộng lại nàng, cần răng nghiền lợi nghĩ tới: xử lý như thế nào? Thật hy vọng có thể đánh chết xong hết mọi chuyện!

Đáng tiếc lời này tuyệt không thể nói ra khỏi miệng, Uyển Như tựa vào lồng ngực tam lang trầm ngâm một lát sau thở dài một tiếng, sâu kín nói: “Thật không muốn gặp lại nàng ta, tốt xấu gì cũng hầu hạ thiếp hai ba năm, nếu không, đuổi đến thôn trang là được, hoặc là tìm nơi hẻo lánh bán?”

“Còn nơi nào có thể hẻo lánh hơn cả nơi chúng ta đang ở? Hơn nữa thôn trang của ta ở kinh thành, nàng đang trừng phạt hay thưởng đấy?” Tiểu Dương nhú mày cười một tiếng sau lại hỏi, “Tiện tỳ kia là nhất đẳng nha hoàn?”

Dân đen không chỉ phân ra hai loại quan tiện và tư tiện, người làm cũng có nô tỳ, bộ khúc và khách nữ, tùy thân cũng cấp bậc khác nhau, “nô tỳ” tùy ý có thể giết, “tùy thân” có chứa tính chất thuê lại không thể tùy ý xử trí.

Nghe hẳn hỏi như vậy, nhất thời Uyển Như biết trong lòng tam lang đã có quyết định, chỉ là bản khoản mặt mũi thê tử mới để cho nàng làm quyết định cuối cùng.

“Là nô tỳ sinh, mẫu thân nàng ta là người hầu của mẫu thân ruột thiếp.” Uyển Như nhẹ giọng trả lời, tính toán nếu Tiểu Dương nói muốn đánh chết Kim Châu, mình cầu xin hay không cầu xin đây?

Quả nhiên, tam lang trực tiếp lạnh lùng nói: “Tiện tỳ kia khích bác ly gián còn có lòng hại người, theo như luật thì cũng có gì ngoại lệ, còn bản khoản cái gì? Trực tiếp đánh chết.”

“Dù sao, cũng là một mạng người...” Uyển Như chần chờ, lập lòe đôi nước chưa cho lời chắc chắn.

“Lòng dạ đàn bà, nàng vừa nói mẫu thân nàng ta còn có chút năng lực, nàng lại không hòa hợp với kẻ mẫu, lần này bỏ qua hậu quả chính là ‘Trảm Thảo Bất Trừ Căn, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh’.” Tiểu Dương đưa tay xoa gương mặt Uyển Như, khuyên nhủ, “Nàng cũng đừng quá mềm lòng, theo ta thấy, phát mại cũng không yên tâm, không bằng cho cầm rồi ném vào trại lính.”

Uyển Như đang muốn hỏi hấn tại sao trong quân doanh có thể có nữ quyến, rồi sau đó mới phản ứng được đây là cho Kim Châu đi làm quân kỹ. Nhiệt độ hạ xuống, trên cánh tay rồi tóc gáy nàng đều bị dựng lên - đối với một nữ nhân mà nói, chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả việc đánh chết!

“VẬY. Cũng không khỏi quá...?” Uyển Như hỏi ngược lại, không phải chỉ bò lên giường không thành công thôi sao? Cái giá này quả thật có chút quá lớn.

Lời nói lần này của Tiểu Dương lần nữa nảy sinh nhận thức mới của nàng với phu quân mình, cũng không biết là có phải bởi vì thấy quá nhiều máu trên chiến trường hay không, mà thái độ làm người của hấn dường như bớt chút lòng trắc ẩn, trừ người nhà, người khác đều không quan trọng.

Không biết tại sao, Uyển Như cảm giác được ban đầu mình bỏ trốn sau đó trong tộc báo bệnh qua đời ngược lại rất tốt, không phạm đến trên tay hấn đúng là vạn hạnh, bằng không sau đó tuyệt đối còn thảm hơn cả chết. Hôm nay xem ra, thật đúng là không thể ghét bỏ lúc trước hấn giày vò mình, có thể có hiện tại biểu hiện này theo như tính tình hấn mà nói đã coi như tốt rồi?

Tiểu Dương cũng không biết một đồng tính toán trong lòng Uyển Như, chỉ bình tĩnh nói ra hai tội trạng của Kim Châu: “Xúc phạm chủ, hạ độc.”

“Hạ độc?” Nàng đột nhiên cả kinh, sao lại hạ độc? Kim Châu lại có can đảm này?

“Bảo Châu bên cạnh nàng bị tiêu chảy, ta đoán có lẽ là Kim Châu vì tìm cơ hội thân cận cả ta và nàng cho nên nàng ta hạ dầu bã đậu. Vật này, ăn hai mươi giọt là co rút, hôn mê tới chết.” Tiểu Dương ôm eo Uyển Như, vừa chậm rãi vuốt ve, vừa trầm giọng nói: “Hôm nay nàng ta có thể vì một chút chuyện nhỏ hạ thuốc tiêu chảy cho đồng bạn, ngày mai có lẽ có thể hạ thạch tín ở trong chén của nàng, Như Nương, ta biết nàng thiện lương, nhưng không cần quá nhân nhượng.”

“Được, thiệp hiểu rồi. Ngày mai sẽ hạ lệnh bán nàng ra...” Uyển Như âm thầm thở dài, mình quả thật quá thiện lương, sống lại cũng không nhớ tới chuyện báo thù, lại nói, đời trước người len lén hạ thuốc phá thai cho mình, có lẽ chính là Kim Châu cũng không chừng.

Ngày kế tiếp, Uyển Như triệu tập một đám nô tỳ trẻ tuổi nói tội trạng của Kim Châu, bỏ thuốc ám hại đồng bạn, phỉ báng nữ chủ nhân, quyến rũ nam chủ nhân..., sau đó tuyên bố đánh hai mươi trượng, cho uống thuốc câm, hủy dung mạo, phát mại Lĩnh Nam.

Hành động lần này tàn nhẫn làm kinh sợ các tỳ nữ có gương mặt đẹp có suy nghĩ khác trong lòng, dĩ nhiên, có người thầm mắng Uyển Như đố kỵ không chấp nhận nổi người khác trong lòng, ai có thể nghĩ, vốn tam lang quân phải đi trại lính lại từ trong tiểu thư phòng dạo bước ra ngoài, thân mật vô cùng đứng ở bên cạnh thê tử, lôi kéo vòng tay của nàng nhìn bốn phía.

Rồi sau đó, hấn lạnh lùng nhìn nô tỳ bên dưới, buồn rười rượi cất cao giọng nói: “Theo như luật Đại Tề, tiện tỳ gian trá ti tiện, phu quân có lỗi, thì nô sống chết vẫn là nô tỳ, muốn một bước lên trời mẩu bằng tử quý còn phải xem ta có nguyện ý cho thoát nô tịch hay không. Tất cả đều nghe rõ cho ta, ta không muốn! Bản tướng quân chỉ yêu thê tử của mình, cho tới bây giờ cũng không vui lòng đụng vào tiện nhân nào, đừng nằm mơ ban ngày như ả, nếu không, hồi hận chết các ngươi!”

Dứt lời, tam lang phát tay một cái cho người lột quần của Kim Châu trước mặt mọi người hành hình, chính hấn lôi kéo Uyển Như đi đổi Hồ phục cho dễ cưỡi ngựa, ra cửa đập thanh thay đổi tâm tình.

Cho dù kiếp trước hay kiếp này, đây đều là lần đầu Uyển Như chính đáng hợp tình đi dạo chơi bên ngoài, trong lòng cảm khái vô hạn.

Không, nói đúng ra, làm cho tâm tình nàng kích động nhiều hơn là bởi vì lời nói của Tiểu Dương, cho dù là hư tình giả ý nhất thời trong chốc lát, cũng đủ làm cho người lộ vẻ xúc động.

“Aizz, mấy ngày nay phải vui đùa một chút, nhanh học thuật cưỡi ngựa cho tốt, cách mấy ngày nữa có lẽ cần dùng đến.” Tiểu Dương ôm Uyển Như trong ngực cười trên con ngựa to cao nói như thế.

“Hả?” Uyển Như rất nghi ngờ hỏi: “Sao vậy, trong nhà có hoạt động gì ư?”

Tiểu Dương gật đầu nói: “Đại thọ bảy mươi của ông ngoại, ta phải trở lại kinh thành, không phải chỗ đó đang lưu hành đánh cầu sao, nhất định mẫu thân sẽ mang theo nàng cùng nhau xuất môn giao tiếp bên ngoài, cũng đừng làm mất mặt mũi ta.”

Hả? Một mình cưỡi ngựa còn chưa rành còn đi đánh ngựa cầu ư?! Nhất thời Uyển Như đau khổ - độ khó này, có phải quá lớn chút hay không? Ta có thể làm được sao?

Chương 38

Tặng Thơ Tình

Vừa nghĩ tới phải đi kinh thành ra mắt Vĩnh An vương, thân là mệnh phụ phải đi bái kiến Thái hậu, Hoàng hậu, còn phải cùng với bà bà (mẹ chồng) Quận chúa tham gia các loại liên hoan.

Lại nghĩ đến cũng cần phải đi thăm viếng Bình Nhạc Quận vương, không chỉ phải lập quan hệ còn phải nắm chặt chừng mực không quá thân cận, nhất thời Uyển Như cảm thấy áp lực khổng lồ.

Kiếp trước, vốn nàng luôn bị kế mẫu cố gắng bắt bớ cho ở nhà, sau lại bởi vì thân phận hạn chế không có cách nào nghiêm chỉnh ra cửa tham dự giao tiếp, chuyện ra cửa gặp khách - không như luyện công!

Hơn nữa, sau khi tiếp xúc tiến vào trong vòng dòng dõi quý tộc tất nhiên sẽ dính đến vấn đề hệ phái tiên triều, phải hiểu các loại quan hệ rối rắm, còn phải qua lại lui tới cùng với người khác nhưng trong lúc đó cũng không thể để mất mặt hai nhà Tiểu - Thôi.

Đáng sợ hơn là, bởi vì Uyển Như ít tham dự các loại hoạt động như vậy dĩ nhiên là sẽ không những biết những thứ trò chơi tiêu khiển hợp thời đại kia, giống như Tiểu Dương nói cuội ngựa đánh cầu, còn có săn bắn, đá cầu, ném thê vào bình rượu, mặc kệ trò gì cũng đều không biết, hoặc chưa từng chơi thử!

Nàng chỉ hiểu ngâm thơ, vẽ tranh, yên lặng đánh cờ chơi chút trò chơi, nhưng những dòng dõi quý tộc kia lại thịnh hành các loại việc vui hưng hân...

“Về nhà ngồi ở trong phòng luyện tập ném thê vào bình rượu, trước thử đá cầu đã, còn gương cung bắn thì kể từ lúc đến Tiểu gia vẫn luyện tập, qua hai tháng nữa mới có thể gặp người nhỉ? Như vậy, hôm nay, nhất định phải học cuội ngựa!” Nhất thời Uyển Như quyết định mục tiêu cho mình, chuẩn bị giải quyết vấn đề khó khăn quan trọng nhất này.

Vì vậy, khó có được một lần đi dạo chơi bên ngoài, lại trở thành một trận cực hình cho nàng khổ luyện tài nghệ cuội ngựa.

Tiểu Dương bị ép làm giáo tập cả ngày không khỏi gương mặt nhìn mà cảm khái: “Thật ra thì, từ bên trong huynh muội hai người đã rất tương tự nhau, cố chấp, liều chết mà đánh, không đạt mục đích quyết không bỏ qua.”

“Ca ca có mục tiêu phấn đấu không phải rất tốt ư, hiện tại huynh ấy ra sao rồi?” Uyển Như hoạt động cánh tay vòng eo cứng ngắc sau một ngày mệt nhọc, rồi sau đó đứng ở trên thảm cỏ lôi kéo dây cương của tuần mã đỏ thẫm, vừa nói chuyện vừa đút cho nó lương khô, chăm chú trao đổi tình cảm với ngựa.

“Quả thật rất tốt, lúc này huynh ấy ở trong doanh gây ra sóng lớn, mấy lần khảo hạch cũng cầm cờ đi trước, rất nhiều tướng lãnh cấp thấp tranh đoạt muốn

đưa huynh ấy về trong đội mình, theo ta thấy, lịch lãm này không sai biệt lắm cũng nên kết thúc rồi, còn thiếu thực chiến và ôn tập binh thư, không dám nói kỳ thi mùa xuân có thể đoạt giải nhất, nhưng thi cử nhân cũng không thành vấn đề.” Tiểu Dương cười trả lời như vậy.

“Cử nhân? Không phải còn cần thi giải thứ châu huyện ư?” Uyển Như kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Dương.

“Tất nhiên cần, dự tính tin tức võ cử sẽ công bố vào mùa hè, trước cuối thu tiến hành chọn lựa ở hộ tịch rồi sau đó mùa xuân năm sau mới thi.”

Tiểu Dương như chuyện đương nhiên nói, lại ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ hai người đã quên chuyện này rồi? Sao có thể trực tiếp khảo hạch Thượng Thư Tỉnh được. Lại nói, hộ tịch của ca ca nàng ở chỗ nào?”

“Kinh thành...” Vẻ mặt Uyển Như bất đắc dĩ, nói cách khác, ca ca còn phải tìm lý do trở lại kinh thành trước mùa hè, sau đó mới kịp ghi danh thi giải thí, nhưng vấn đề là, “Hôm nay là mừng hai tháng năm? Đã vào hạ rồi! Tìm lý do gì trở về đây? Nếu không có lý do nhất định phụ thân sẽ không đồng ý.”

“Như thế này nhé, sau khi ta đến kinh thành phải làm quan lễ, mà ở kinh thành nơi không quen thuộc kia cũng không có bằng hữu chí giao, mời đại ca nàng giúp ta nâng khay.”

Trong nháy mắt Tiểu Dương nảy ra chủ ý này, vẫn còn rất tự đắc gật đầu nói: “Ừm, lý do này thật đúng lúc, thời gian rất thích hợp.”

“Đến giờ thiếp vẫn chưa hiểu ra sao cả, rốt cuộc an bài như thế nào đây?” Uyển Như đang nói chuyện đồng thời vỗ nhẹ lên cổ con ngựa, ở dưới sự giúp đỡ của Tiểu Dương lại lên ngựa, tính toán về nhà rồi đi bộ một vòng nữa.

Tiểu Dương huýt sáo một tiếng gọi con ngựa cao to màu đen của mình, thúc ngựa theo sát ở bên cạnh Uyển Như đề phòng nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Rồi sau đó, hắn mới cứng cỏi giải thích: “Hạ tuần tháng sáu tham gia đại thọ ông ngoại, đầu tháng bảy là quan lễ của ta, tất nhiên tin tức võ cử sẽ công bố trước đó, thời gian hoàn toàn thích hợp, Thôi các lão không thể nào không cho phép tôn tử đi khảo thí.”

“Vậy cũng đúng, lúc nào thì chúng ta lên đường đây?” Thật ra thì Uyển Như sợ nhất là kế mẫu Trương thị ngăn cản, ví dụ như giả bộ bệnh làm ca ca không thể đi xa..., sau khi tin tức võ cử truyền tới mới cho huynh ấy rời đi, nếu như thực sự đi kinh thành ngược lại cũng không có chuyện gì.

“Phải xem bên Thiên gia có ý gì, nếu có tin chính xác được đưa ra, hiện nay nàng có thể bắt đầu chuẩn bị lên danh sách người, dọn dẹp hành lý, dù sao chắc chắn chúng ta phải đi, đại ca có đi hay không thì chưa biết.” Tiểu Dương vừa nói chuyện vừa đánh chân để con ngựa dần tăng tốc lên.

Tứ lang thì chắc chắn không đi được, hộ tịch hẳn ở vùng biên cương, phải ở nhà chuẩn bị giải thí mùa thu, muốn thi Tiến Sĩ cũng phải qua khảo hạch châu huyện trở thành Cử nhân mới được.

“Ừm.” Uyển Như gật đầu một cái, suy nghĩ đám người bọn họ phải ngàn dặm xa xôi trở lại kinh thành, quả thật không thể nào là hai người mỗi người mỗi túi nhỏ rồi xuất phát, tội tở, hộ vệ nói ít cũng phải mấy trăm người, y phục dùng trên đường, dụng cụ cũng phải mấy xe ngựa, đúng là nên bắt đầu chuẩn bị.

Nàng đang lo lắng vì lên đường mà mắt hờn, lại đột nhiên cảm thấy phía dưới có chút khác thường, vừa nhìn xuống, con ngựa cái dịu dàng mà mình cưỡi lại bắt đầu chạy theo bên con ngựa đực của Tiểu Dương!

“Á?! Chậm một chút, chậm một chút!” Uyển Như bị dọa sợ đến toàn thân cứng đờ, gắt gao nắm chặt yên ngựa không dám buông tay, về phần dây cương, coi như bỏ qua, dù sao Tiểu Dương ở bên cạnh mình, không cầm dây cương thì con ngựa này cũng không chạy đi chỗ khác.

“Nàng buông lỏng chút, đừng khẩn trương.” Tiểu Dương cười ha ha, vừa giục ngựa lên trước vừa thỉnh thoảng quay đầu lại chăm sóc Uyển Như, dẫn nàng đến bên cạnh dòng suối cạn.

Chờ ngựa chạy chậm rồi dừng lại, rốt cuộc Uyển Như thở dài một hơi, lúc này mới có thể nhàn hạ thoải mái ngẩng đầu nhìn phong cảnh. Vừa đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong bụi cỏ có một mảng lớn từng nhóm từng nhóm hoa tím trắng sữa.

Đột nhiên từng cơn gió nhẹ thổi qua, dòng suối nhộn nhạo nâng lên từng gợn sóng, làn nước xanh biếc theo gió dập chờn, đóa hoa duyên dáng yêu kiều lịch sự tao nhã, thỉnh thoảng lại có mùi thơm ngát xông vào mũi, làm cho người ta chợt cảm thấy thanh nhã khác thường.

“Đây là, cây xương bồ nhỉ. (vị thuốc đông y)” Uyển Như ngắm nhìn cảnh sắc thu bốn phía thu hết vào mắt, không khỏi rừ rừ nói: “Thật là đẹp mắt, không hổ là một trong bốn loại hoa thanh nhã, vốn cho rằng cây xương bồ chỉ là hoa dại tầm thường, hiện tại xem ra nó cũng không thua kém hoa lan, thủy tiên hay hoa cúc. Sắp Đoan Ngọ rồi, vừa đúng lúc hái chút cây xương bồ trở về treo cửa sổ trừ tà.”

“Vây cũng không cần, trong nhà đến cây xương bồ ngâm rượu cũng đã chuẩn bị thỏa đáng rồi. Hôm nay mộc hưu rảnh rồi (mộc hưu: ngày nghỉ lễ của quan viên thời xưa), vốn muốn dẫn nàng tới chỗ này ngắm phong cảnh, kết quả...” Tiểu Dương tiếc nuối buông tay ra, bắt đắc dĩ nói, “Nàng cũng đã học cưỡi ngựa rồi, gần hoàng hôn mới đi tới đây - nhanh nhìn xem sau đó hai ta về nhà.”

Trong miệng hẳn nói như vậy, lại đỡ Uyển Như tung người xuống ngựa cùng đi đến bên dòng suối.

Sau đó, tam lang đột nhiên khom lưng nhẹ nhàng hái một đóa hoa nhỏ màu tím, ôm bả vai Uyên Như chăm chú cài hoa vào trong búi tóc nàng, đồng thời rất hợp với tình hình nhỏ giọng ní non nói: “Bỉ trạch chi ba, hữu bồ dữ hà. Hữu mỹ nhất nhân, thương như chi hà?” (Đây là bài đầu trong Trạch Ba, nghĩa là: Bên bờ đầm, lá chen sen mọc. Nàng nào kia như ngọc như hoa.)

Đây là, ‘Dòng Suối - Trạch Ba’? Người nương tử xinh đẹp tựa vào đầu vai hắn vừa kinh ngạc lại cảm thấy ngọt ngào trong lòng, xua tan không ít lo lắng đêm qua.

Một người lính đơn thuần cũng sẽ đọc ‘thơ ca’! Hơn nữa, trong lúc vội vàng như thế hắn còn có thể tìm được một chỗ đặc biệt như vậy mang mình đến xem, thật sự tồn không ít tâm tư nhỉ?

Nhưng mà, giữa ban ngày nói thơ tình ở bên tai mình như thế... gương mặt Uyên Như không khỏi khẽ đỏ, vội vàng nhìn vòng quanh nhìn đồng bộc nô tỳ hầu hạ hai bên xem có ánh mắt khác thường hay không.

Rồi sau đó nàng mới cố ý trái ngược nói với Tiểu Dương: “Chàng bận rộn như vậy, khó có được một lần nghỉ ngơi lại mất thời gian dạy thiếp cưỡi ngựa, tất nhiên phải luyện tập thật giỏi rồi.”

“Nàng trông cậy vào việc chỉ học một lần này là được hạng nhất cưỡi ngựa?” Tiểu Dương thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Không tích lũy nửa bước, khó tới ngàn dặm! Trên đường trở về kinh còn phải đi một tháng, ba nghìn dặm, đủ để từ từ dạy nàng rồi.”

“...” Cũng đúng, ta thật sự làm chuyện ngu ngốc, thậm chí quên mất thời gian đi trên đường dài lắm, nghĩ như thế thì không nói gì nữa.

“Ôi, đừng cố ý ngắt lời, nàng nên trả lời lại chứ?” Tiểu Dương nắm chặt lấy bả vai Uyên Như lắc lắc, bộ dạng nhất quyết không tha, thơ tình đấy, phải một người hát một người khen hay sao có thể không trả lời được.

Uyên Như hoàn toàn không nói gì, thật sự quá không biết xấu hổ, ‘Trạch Ba’ là thơ tình nữ tử nhớ nhung, ca ngợi nam tử, đoạn thứ nhất hàm súc nhất đã bị hắn đọc, cho dù mình trả lời như thế nào cũng sẽ rất rõ ràng như nói rõ ra có được hay không?

Cuối cùng, dưới sự thúc giục của Tiểu Dương, Uyên Như không thể không nhẹ giọng hồi đáp một câu trong đó: “Ừm, bỉ trạch chi ba, hữu bồ dữ lan. Ngụ mị vô mi, triền chuyển phục chằm.” (2 câu cuối nằm trong bài thứ 3 của Trạch Ba, nghĩa là: Để ta ra ngấn vào ngơ đêm ngày, một mình trần trọc canh chày)

Bởi vì tương tư mà không cách nào ngủ? Ừ, cũng coi như thích hợp. Tiểu Dương khẽ mỉm cười, nửa ôm Uyên Như đứng ở bên cạnh bụi rậm cây xương bồ ní non chuyện vụn vặt, một lát lại nhìn cỏ non hoa đẹp gọn sóng xanh biếc, một lát lại nhìn con vịt lông lá xôm xoàm cạc cạc bơi qua, trời cao đất rộng cũng có dã thú đặc biệt.

Nô tỳ Diêu Diêu theo hầu nhìn, chỉ thấy dưới trời chiều một đôi bích nhân gặp nước mà đứng, nắng ấm màu cam lồng ở trên thân hai người bọn họ, ở trong nước làn nước xanh biếc cùng với gợn sóng lăn tăn như tiên cảnh quỳên lữ.

Buổi tối trở về trong viện, tam lang còn muốn thừa dịp tâm tình Uyển Như tốt sau khi đi dạo, đút cho nàng chút rượu cây xương bồ sau đó lại vui vẻ cả nước thân mật một phen.

Kết quả, hậu di chứng ra sức cười ngựa đã lộ rõ không sót chút gì khi hần chưa kịp hạ miệng, thiếu nữ xinh đẹp trực tiếp lăn trên giường thét to: bắp đùi sắp mài hồng rồi, lưng eo dường như gằn đứt, cánh tay cũng nâng không nổi... Ríu rít, cả người đều đau!

“Thật là, quá yếu! Sau này để Tiểu Đường cùng đi phi ngựa với nàng mỗi ngày, ít nhất phải nửa canh giờ.” Tiểu Dương vừa cười khở xoa bóp cho nàng, vừa thảm nói: “Phụ nhân nhà tướng không biết cười ngựa điều này thật sự là có chút không nói được.”

“... Thiếp sẽ cố gắng học...” Uyển Như chôn đầu ở trong chăn yên lặng rơi lệ, thì ra là, sông lại cũng không phải có thể vượt mọi chông gai tiến lên phía trước, chuyện cần suy nghĩ quá nhiều.

Ví như, ngoại trừ tài nghệ ra, lúc làm việc “Phương pháp làm đầu, quản lý thuộc hạ mới là đạo lý” điều này cần phải suy nghĩ cho thật tốt.

Ngày kế, Uyển Như nhìn Ngân Châu cung cung kính kính hoặc là nói có chút run rẩy quỳ xuống đất đưa lên một đôi giày thêu biểu đạt ý phục tùng thì rốt cuộc ý thức được trước đó mình đã sai lầm.

Tuy biết rằng mình là nữ tử thế gia nhà cao cửa rộng, là thê tử tam lang quân Hầu phủ cưới hỏi đảng hoàng, nhưng trong trí nhớ nàng vẫn còn dừng lại ở trong trạng thái dằng thiếp mười năm ở hậu viện, ban đầu Uyển Như hoảng sợ, kiêng kỵ chính thê nghiêm khắc sắc bén, hôm nay nàng cũng theo bản năng chưa từng chân chính có ý áp chế nô tỳ.

Bình thường những thủ đoạn nàng dùng phần lớn giới hạn dùng cho những dằng thiếp yếu thế, yếu sung, biểu diễn tài nghệ, mặc dù cũng đã quản gia nhưng cũng không nghiêm nghị, hoặc nhiều hoặc ít bỏ quên địa vị ở kiếp này khác kiếp trước, nhân vật khác nhau, lập trường cũng tuyệt đối không giống nhau, lập trường không yên quản lý thộc hạ không nghiêm sẽ sinh tai họa!

Uyển Như hít vào một hơi thật dài, âm thầm kêu may mắn tai họa còn chưa chân chính sôi trào, mình tỉnh ngộ cũng coi như sớm, cũng cảm khái thật may là tiên bối tử (đồ đi) Kim Châu vì xúc phạm mình mà nguy hiểm tính mạng mà không chân chính vì lời nói dịu dàng của ả, nếu không, đã có thể mất phong thái người bề trên.

Phải biết, tuy nữ tử thế gia cần có đủ trí tuệ bao la phong phạm, nhưng cũng không có ai sẽ coi trọng nô tỳ, càng sẽ không giữ lại cơ thiếp còn có ý tốt không rõ ràng.

Cũng may, Tiểu Dương cũng chỉ cho rằng tân nương tử đơn giản, ở nhà bị kẻ mẫu muội muội bắt nạt quen rồi, xuất giá ở trên có bà bà, nô tỳ Tiểu gia cũng được quản lý theo quân quy, trước thì hoàn toàn không cần nâng tự mình lên mặt, hôm qua một lần duy nhất xử trí Kim Châu cũng là tam lang gánh trách nhiệm.

Sau này, cần phải chú ý hơn nữa mới được!

Uyển Như suy nghĩ như vậy, Ngân Châu đã quỳ ở dưới chân nàng gần nửa canh giờ, nàng ta còn tưởng rằng là chủ mẫu đang cố ý trừng phạt mình, trong lòng càng thêm thấp thòm, đầu cũng càng cúi xuống thấp.

“Giày làm cũng không tệ lắm.” Uyển Như khẽ mỉm cười, dừng lại sau đó mới nói tiếp: “Đáng tiếc hiện tại ta cần không phải giày gấm này mà là giày bó khi dùng ra ngoài.”

“Vâng.” Ngân Châu nhìn đôi giày thêu roi xuống ở trước mặt mình khẽ run, hít một hơi thật sâu sau mới lấy dũng khí nói: “Nô tỳ hiểu. Nô tỳ, nô tỳ có chuyện muốn cầu nương tử...”

“Hả?” Uyển Như uống một hớp sữa dê nóng hỏi Bảo Châu đưa tới, chậm rãi đáp lời: “Nói đi, ta nghe.” Chỉ là nghe, cũng không phải là hứa hẹn.

“Năm nay nô tỳ đã đủ mười tám, cầu xin nương tử quan tâm có thể chỉ cho người ổn thỏa.” Vốn là lời nói rất lớn mật nhưng Ngân Châu cứ trực tiếp nói lời này ra, đặc biệt là nửa câu sau cũng không dám ra vẻ ngượng ngùng, sợ mình còn chưa nói hết lời đã bị kéo ra ngoài đánh.

Ồ, đây là bị dọa sợ đến não bị lệch luôn rồi ư? Uyển Như âm thầm cười một tiếng, lại nghiêm mặt trả lời: “Mẫu thân người chính là người tốt nhất của mẫu thân ta, có lẽ bà ta cũng có chú ý khác về tương lai của người nhi?”

“Nô tỳ đi theo nương tử dĩ nhiên là người của nương tử, hoàn toàn không liên quan đến bên kia.” Ngân Châu nằm rạp trên mặt đất gần như gập đến độ nước mắt sắp chảy ra.

Ban đầu nàng ta bị đưa đến bên cạnh Uyển Như đúng là tai mắt do Trương thị sắp xếp, đi theo xuất giá cũng có tâm tư muốn bò lên giường lang quân Hầu phủ, đặc biệt là thấy tam lang quân rõ ràng bình dị gần gũi hơn đại lang quân mặt lạnh, diện mạo cũng tuấn lãng, phải nói Ngân Châu không động lòng vậy tuyệt đối không thể nào.

Nhưng nàng ta cũng vô cùng thức thời, mẫu thân trong nhà đã dạy dỗ, thân là nô tỳ thì phải nhìn hướng gió, nhìn ánh mắt chủ tử, ngày trước tính khí Như Nương ngây thơ, đặc biệt dễ dụ dỗ, hôm nay nàng lại bởi vì xuất giá nhìn thấu

lòng người dễ thay đổi trở nên lạnh lùng, vậy thì không thể đối đãi như thường được.

Trước đó vài ngày, trong lời nói của nàng ta có ẩn chứa khuyến khích Kim Châu nhiều lần, là muốn xem người làm đầu tiên sẽ có kết quả như thế nào, không ngờ, hậu quả này hoàn toàn không phải người bình thường có thể thừa nhận!

Như Nương là bị Tiểu Dương mang đi chữa hề gặp mặt, Ngân Châu lại tro mắt nhìn nữ tử cùng lớn lên từ nhỏ với mình bị lột sạch trối ở trong viện, cơn trượng thô to lần lượt hung hăng rơi xuống vào mông nữ tử ấy máu thịt be bét, rồi sau đó lại lấy tiểu đao sắc bén hủy dung, trong lúc thoi thóp một hơi còn bị đút cho một chén thuốc đen thùi lù không biết chứa gì bên trong.

Cuối cùng, Kim Châu bị bắt đi nói là phát mại, cũng không biết có còn mạng sống để bị bán đi hay không, đám người Ngân Châu thì dưới sự giám sát của quân sự rửa sạch vết máu đầy đất trong sân, ở vòng quanh cây hoa xông hương cho bay mùi thì tay nàng ta cũng run rẩy.

Thiếu chút nữa người phạm tội là nàng ta, mà Kim Châu kia hơn phân nửa là bởi vì ả gieo gió gặt bão, gần một nửa cũng là bởi vì Ngân Châu, một ngày một đêm qua nàng ta đều vừa hoảng sợ vừa áy náy, trong đêm không có cách nào chợp mắt, thật vất vả mới chịu được đến trời sáng tới gặp nương tử, đối phương lại lộ rõ chán ghét, bộ dạng nghi ngờ, Ngân Châu có thể không sợ hãi sao?

“Dù sao bên kia cũng là trong nhà, sao có thể cắt đứt liên lạc được?” Uyển Như hạ ly xuống đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, nhỏ giọng nói: “Quên tuổi tác của các người quả thật là ta không đúng... Nhưng Kim Châu, aizz, thật là làm cho người ta thất vọng, tam lang là một người quản lý binh lính tương đối nghiêm cần, làm sao có thể chứa chấp một tỷ nữ hạ độc? Lại nói Đàm đại nương cũng là một tay mẫu thân người đề bạt? Sao lại dạy ra nữ nhi như vậy chứ!”

Trong lời nói Uyển Như mang theo ý, trong nhà là cần liên lạc, nàng không cho phép có người nói láo lung tung, tốt nhất là nhấn lời qua - trọng điểm xử trí Kim Châu là ở hạ độc, không phải nàng đổ kị.

“Nương tử dạy phải.” Ngân Châu đồng ý sau đó khẽ ngẩng đầu, thử dò xét nói: “Nô tỳ rảnh rồi sẽ đưa tin cho mẫu thân, cũng không thể đề tùy ý mềm lòng dẫn chú ý cho những người có lòng dạ thượng vị.”

“Cái này đúng rồi.” Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, giơ tay lên nâng Ngân Châu dậy, đồng thời cảm khái nói: “Người cũng đừng giống như nàng ta đã thương lòng của ta nữa.”

Trước đó Tiểu Dương đã “hủy thưởng lớn lấy nghiêm khắc nhỏ lập uy”, nàng cũng sẽ “vừa đấm vừa xoa tiến hành đồng bộ”, đã xử trí Kim Châu tạm thời chưa thể động tới Ngân Châu, mặc kệ nàng ta thật lòng hay không thật lòng, trước phải như vậy thôi.

Sau đó, Uyên Như âm thầm tính toán, mẫu thân Ngân Châu là nô tỳ cận thân thuở nhỏ đã đi theo Trương thị, nếu thật sự có thể lung lạc lấy nữ nhi này lại lôi kéo được Dung đại nương, chính là mua bán một vốn bốn lời!

Chỉ là, cần coi chừng bị tiện tỳ cản trở, còn phải tìm một chút yêu thích và nhược điểm của nàng ta... Còn có Kim Châu, hôm qua nàng nói là phát mại Lĩnh Nam, đi làm chuyện này cũng là người của Tiểu Dương, có lẽ, là ném vào trại lính, nếu không tại sao hẳn lại muốn kiên trì hủy dung mạo của tiện tỳ kia? Càng xinh đẹp mới càng đáng tiền chứ.

Chỉ cần không có chết, cũng có khả năng lật người? Không đúng, chết cũng có cơ hội lật người, tỷ như mình. Uyên Như đen mặt nghĩ tới, tính toán đại ca vẫn đang ở trong quân doanh có nên nhờ huynh ấy giúp một tay hay không?

Chương 39

Dạo Kỳ Viện Một Vòng

Liên tiếp vài ngày, Uyên Như đều đang đợi kỳ nghỉ hưu mộc tiếp theo tìm gặp Thôi Văn Khang, cũng do dự không biết nên mở miệng hỏi ca ca chuyện Kim Châu như thế nào, cũng không thể nói thẳng “giúp muội trông chừng người này, có gì thì giết nàng ta đi” được?

Vô có tùy ý giết người cũng không quá được, nghiêm chỉnh mà nói cũng phạm pháp rồi, nhiều nhất chỉ có thể nói là nàng ta “ôm chết hoặc chịu hình mà chết”, bỏ qua cơ hội lần trước Uyên Như đối với chuyện “sống lại báo thù” cũng cảm thấy rất khó xử, nghiêm khắc mà nói, nàng cũng không phải là người độc ác gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định chỉ cho ca ca tìm hiểu tình hình Kim Châu trước đã, rồi sau đó lại nói tiếp.

Ai có thể nghĩ, Uyên Như luôn chờ đến kỳ nghỉ hưu mộc một năm một lần này, kết quả lại chờ được tin tức sét đánh giữa trời quang “Tam lang quân mang theo tứ lang quân và Thôi Đại Lang đi thanh lâu”.

“Hả? Vậy nhanh đi phân phó dưới bếp không cần chuẩn bị thức ăn cho bọn họ nữa.” Về mặt Uyên Như bình tĩnh cho nô tỳ truyền lời, mình trở về phòng sau đó quay người nghiêng răng phát điên - muội tể (em rể) dẫn đại cữu tử cùng với đệ đệ chưa đầy mười bốn tuổi đi dạo kỹ viện, đây là chuyện gì chứ?!

Lúc tặng thơ tình Uyên Như còn cảm thấy con người tam lang thật sự không tệ, vừa mới có chút buông lỏng tâm ý thì hẳn đã tới chỗ như vậy rồi, quả thực là đáng đánh đòn!

Bên kia, Thôi Văn Khang đi theo bên người Tiểu Dương thúc ngựa giờ roi chạy đi “Tìm thú vui” rốt cuộc hỏi một vấn đề rất máu chót: “Chúng ta đang đi chỗ nào?”

“Bình Khang Lý, trong quân trấn này ngoài Bình Khang Lý còn có chỗ nào có thể tìm vui?” Tiểu Dương như chuyện đương nhiên nói.

“Cái gì?!” Thôi Văn Khang hét lớn một tiếng kéo dây cương lại. Nhầm không đấy? Bình Khang Lý là kỹ viện nổi danh mọc lên như rừng ở con đường ăn chơi kinh thành, có tên khác là “Thanh lâu Nhất Điều Nhai” (cả một con phố thanh lâu), Tiểu Dương lại dám can đảm quang minh chính đại mang theo đại cữu huynh đi chơi gái?

Ở nhà cho ca kỹ, vũ kỹ cùng nhậu không được sao? Cần gì phải đi thanh lâu!

Được rồi, quả thật Bình Khang Lý rất có tình cảm chút ít, nhưng tuy nói đại cữu tử Thôi gia ở kinh thành là khách quen trong màn đỏ, chuyện phong lưu như thế đối với các sĩ phu mà nói cũng rất bình thường, thậm chí trúng cử, đậu Tiến sĩ cũng sẽ lưu hành chuyện suốt đêm ở thanh lâu ăn mừng.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới muội muội thì hẳn không bước chân đi được, nếu mình đi theo lần này, sau này tam lang tuyệt đối càng không chút kiêng kỵ. Cữu huynh cũng không ngăn cản, Như Nương có thể mở miệng nói ư?

“Cần gì kinh ngạc như thế? Vì chúc mừng huynh thoát khỏi bể khổ không cần mang tên ‘Khang Đại Lang’ nữa, dĩ nhiên là phải đi nơi có thể hưởng lạc nhất rồi.” Bởi vì liên quan đến Tiểu Dương cũng biết Thôi Văn Khang, Từ Hằng Ninh cười vỗ ngực đi tới bên cạnh hắn (Thôi Văn Khang) nói như thế, rồi sau đó hắn (Từ Hằng Ninh) lại giảm thấp giọng xuống nói: “Đây là quy củ của Tiểu gia bọn họ, ngươi nên đi theo, yên tâm, sẽ không khó xử muội tử của ngươi.”

“Đây là vì sao?” Thôi Văn Khang nghi ngờ nhìn về phía đối phương.

Từ Hằng Ninh liếc mắt huynh đệ Tiểu gia, thấy bọn họ cách khá xa thì chân mày nhảy lên gấp rút nói: “Nghe nói vào ban đêm ngày hôm trước chần đệm của tứ lang bị tước, umh, người huynh đệ đã hiểu chưa.”

A, là trưởng thành muốn khai trai? Thôi Văn Khang như hiểu ra, cuối cùng dưới sự thúc giục của Tiểu Dương đi đến một trạch viện nhìn bề ngoài thì thấy không thể quý hơn được nữa.

Đi vào cửa vòng qua bức tường phù điêu, Thôi Văn Khang mới phát hiện bên trong có khoảng trời riêng, trong viện lá hoa hồng xanh ngắt, cột ở khúc hành lang được chạm trổ, thỉnh thoảng có màn lụa màu hồng đào che che giấu giấu, nghênh gió thổi qua quét vào mặt, chỉ cảm thấy trên đó lộ ra hương thơm động lòng người.

Còn chưa vào tới bên trong đã nghe từ nơi xa truyền đến tiếng cười nói, tiếng nhạc du dương, tú bà ân cần dẫn bốn người bọn họ đến chính đường ngồi xuống, đột nhiên bức rèm che vang lên tiếng giong vang, đã có hai vị hầu gái chải lông song búi tóc bung nước trà nóng hồi nhẹ nhàng tới.

Thôi Văn Khang giương mắt nhìn, yên tĩnh không nói, chỉ nghĩ thầm: Mẹ ơi, thị tỳ phục vụ nước trà cũng mặt mày như vẽ uyển chuyển hàm xúc động lòng người, vậy danh kỹ đúng chuẩn không phải đẹp không gì sánh nổi ư?

“Mấy vị lang quân có quen giai nhân nào không?” Tú bà nhìn về Thôi Văn Khang ngồi ở chỗ đầu, cung kính hỏi thăm.

“Gọi người tốt nhất.” Tiểu Dương bên cạnh không đợi đại cữu huynh nói chuyện, lập tức tương đối hào sảng đặt một thỏi vàng ở trên bàn, tú bà liên tiếp đồng ý lại an bài thị tỳ dẫn theo bọn họ đi nhã gian trên lầu.

Đi ở trên cầu thang, Thôi Văn Khang càng thêm hoài nghi, tú bà thanh lâu người nào là không có ánh mắt, ở chỗ này lại có thể không biết tam lang Tiểu gia? Hai người này là đang làm bộ không quen biết ư?

Một lát sau, giai nhân và ca kỹ cùng uống rượu với bốn vị bước vào bên trong, càng thêm chứng tỏ suy đoán của hắn.

Người không thể thất đơn giản là vì nữ sắc mà đến, ngồi bên cạnh Từ Hằng Ninh là một nương tử thân thể thù mị thướt tha, da thịt trắng như tuyết, mà bên mình là người quý tộc nhưng vẫn quyến rũ, Tiểu tứ lang rõ ràng nhỏ tuổi nhất, theo sát hắn cũng là một mỹ nhân mắt sáng vừa nhìn là có cảm giác lả lướt phong lưu, lúc nói chuyện nói cười liên tiếp, đôi mắt cũng liếc nhìn xung quanh, vô cùng động lòng người.

Bên cạnh Tiểu Dương cũng có nữ tử ăn mặc phù hợp vẻ mặt dịu dàng, thân thể hai người cách nhau một quyền, đối phương chỉ rót rượu, bồi nói chuyện, tuyệt không làm chuyện dư thừa khác.

Qua ba lần rượu, bình thường Tiểu Minh ít uống rượu bị rót đến mặt mày đỏ bừng, lộ ra mặt tròn mập mạp rất khôi hài, mỹ cơ bên cạnh ý vị cọ vào trong ngực hắn, đầu lần vào thanh lâu tứ lang luôn ngượng ngùng né tránh, hỏi những vấn đề khác để chuyển khỏi đề tài ướt át kia, ai có thể nghĩ, mỹ cơ này cũng học thuộc thi thư, nói chuyện với hắn rất hợp ý.

“Ta thay y phục, các ngươi tùy ý.” Tiểu Dương thấy độ lửa không sai biệt lắm thì nhắc chân ra cửa, chừa lại cho đệ đệ ngượng ngùng chút không gian tự do.

Đợi vừa ra khỏi cửa, Thôi Văn Khang đã ôm nữ tử bên cạnh mình nhẹ giọng hỏi: “Muội tử này, sao muội không ân cần chút? Đây là người ra tay rất hào phóng đấy.”

“Lang quân nói đùa ư?” Mỹ cơ kia cười khanh khách, thoáng liếc nhìn nhẹ giọng oán trách, “Ai chẳng biết tam lang quân đặc biệt thích sạch sẽ, dính vào rồi lại lấy ra không được, người tốt, đừng làm khó dễ chúng thiếp chứ.”

Vậy đây là làm gì, mọi người cùng khai trai với tứ lang? Nếu chỉ muốn khai trai, chọn thị cơ thích hợp để trong nhà không được ư, cần gì phiền hà như thế?

“Tam ca muốn cho nàng ôm lấy làm lòng đệ ngứa ngáy, nhìn thấy ăn không được.” Tứ lang tai thính mắt tinh thờ dài một tiếng, đẩy nữ tử dính lên người ra cứng cổ nói: “Sau đó lặp lại mấy lần để cho đệ càng lún càng sâu, cuối cùng không thể tự kiềm chế thì đột nhiên ‘trong lúc vô tình’ thấy nàng cũng trêu chọc khách nhân khác như vậy, cũng nói lời quyến rũ giống như nói với đệ, ví dụ như ba tuổi mất mẹ bảy tuổi tang cha, bị tẩu tẩu ác độc bán đi vô cùng đáng thương....”

Từ Hằng Ninh “phốc” một cái phun hơi rượu nóng ra ngoài, sững sờ sợ hãi than: “Đệ đều biết?!”

“A, sau đó khi đệ cực kỳ bị thương thì ca ca sẽ đứng ra ôm bả vai đệ tha thiết mà nói.” Tứ lang bất ngờ nghiêng người đờ bả vai của mỹ cơ kia bắt chước giọng nói của tam lang, lời nói thâm thía nói: “Những thứ này đều là gặp dịp thì chơi, để ý tới làm gì, nhận được bài học chưa? Lần sau cũng đừng lại rơi vào bẫy.”

“Sao tứ lang quân có thể hiểu làm tâm lòng chân thật của thiếp như thế được? Quả thật thiếp vừa gặp ngài đã thương.” Mỹ cơ ôm tim gương mặt nhìn đối phương, nhất thời hai mắt tối sầm lệ quang lóng lánh, riu rít khóc rờn nói: “Gặp ngài một lần chỉ cần nói mấy câu là một tháng không cần vất vả, chuyện tốt như vậy sao không thật lòng thật dạ hầu hạ chứ? Nhưng hôm nay, tam lang quân mới chỉ cho tiền đặt cọc, nếu muốn từ bỏ vậy như thế nào mới tốt?”

Vẻ mặt hoa lê dầm mưa mảnh mai vô dụng, thật đúng là người nghe thấy thì lòng chua xót người gặp thì đau lòng, nhưng một chuỗi giải thích kia cũng chỉ là lý do thoái thác, đến Thôi Văn Khang cũng vừa cảm thấy hiểu rõ vừa cười ha ha.

“Như vậy đi, kế hoạch vẫn không đổi, ta sẽ từ trong nhà mang không ít đồ đưa cho ngươi, hai ta chia ba - bảy, ngươi ba ta bảy, như thế nào?” Tứ lang đề nghị như thế, lại nhấp một miếng nước trà tỉnh rượu.

“Ngài đưa cái gì cũng cần phải ký sổ đầy, chủ ý này không thể thực hiện được.” Mỹ cơ bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ cười nói: “Xem như là đọc sách mệt mỏi đến chỗ thiếp khoan khoái thoải mái không tốt sao? Nghe nói tứ lang quân giỏi về làm thơ, nếu có thể tặng một hai bài, thiếp sẽ vô cùng cảm kích.”

Tứ lang cười đang muốn đồng ý, lại đột nhiên nghe được cửa gỗ “két” một tiếng lớn.

“Làm cái rắm.” Tiểu Dương đen mặt đẩy cửa vào, nói với đệ đệ mình: “Giải thí cũng còn chưa qua đã làm chút ít dâm từ diễm khúc rồi!”

“Aizz, đệ cần gì then quá hóa giận như thế, không phải tứ lang thông minh hơn đệ không bị lừa sao?” Từ Hằng Ninh uống rượu khá nhiều, lại là người hay kiếm chuyện chơi, miệng mở rộng ra là bắt đầu không báo trước, “Nhớ lúc đệ mười ba tuổi...”

“Không nói lời nào không ai coi ngươi là câm cả.” Tam lang không đợi hẳn nói hết lời đã một cước đạp tới chân ghé dài, Từ Hằng Ninh lập tức té ngã chổng vó, rồi sau đó hẳn chỉ một đồng mỹ cơ phân phó nói: “Đi, hầu hạ Từ lang cho tốt.”

Nói xong lại quay người trực tiếp lôi tứ lang đi ra ngoài cửa, đồng thời lạnh lùng nói: “Nếu cửa ải này bị đệ nhìn thấu, vậy thì nắm chặt thời gian hóa giải tuồng kịch tiếp theo - về sớm một chút tránh cho tẩu tẩu đệ nóng lòng.”

Thôi Văn Khang nhìn bóng lưng huynh đệ Tiểu gia thì nhắc chân vội vàng đi theo, đi tới cửa lại không biết suy nghĩ gì lại quay trở lại, xông vào hỏi Từ Hằng Ninh: “Lúc hẳn mười ba tuổi thế nào?”

Từ lang thô to té cũng không thấy đau, bò dậy vượt vượt hai chùm râu nhỏ của mình cười trả lời: “Còn có thể thế nào? Bị ca hẳn tìm nữ tử thanh lâu lừa khóc lóc nức nở thôi! Đây cũng là truyền thống Tiểu gia, trước khi bước vào quan trường thì phải bước qua chiến trường sắc đẹp, có thể bác ái nhưng không thể chung tình với người không thích hợp, muốn đề phòng bị mật thám cố ý quấy rối chứ sao.”

Thôi Văn Khang như hiểu ra, lại hiếu kỳ nói: “Cửa ải tiếp theo là cái gì?”

“Người đi theo xem chẳng phải sẽ biết sao, bảo đảm dư vị sẽ kéo dài.” Từ Hằng Ninh khoát khoát tay, quay người ôm hai mỹ cơ đi vào trong phòng, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, còn được người khác trả cho, tuyệt không thể lãng phí thời gian này.

Đi ra ngoài xem xét, hai người kia mang theo thân vệ quay đầu ngựa lại trở về quân doanh, đại cữu huynh còn đang nghi hoặc, lại phát hiện Tiểu Dương dẫn tới địa phương không tầm thường nơi mà hẳn chưa từng đặt chân tới - quân kỹ doanh.

Chỗ kia là cung cấp cho binh lính hạ đẳng tầm hoan miễn phí, thân là con cháu nhà quan cho dù Thôi Văn Khang đói khát chết cũng không thể đi tới chỗ bản thủ này, không ngờ, tam lang lại có thể dẫn đệ đệ ruột của hẳn đi tới chỗ này!

Trón phía sau lều, tứ lang và Văn Khang vén một khe hở lên nhìn trộm, chỉ thấy vài bóng trắng nhúc nhích, dâm thanh chặc chặc, thỉnh thoảng lại bùm bùm vang dội, mặt đất có loang lổ vết bẩn, tản ra mùi làm cho người ta buồn nôn, thật ứng với câu “dư vị kéo dài” của Từ Hằng Ninh.

Về mặt tứ lang ghét bỏ, muốn lùi lại một bước, lại bị Tiểu Dương đè lại đầu vai ép buộc nhìn tiếp, đồng thời còn nhỏ giọng mà nói với hẳn: “Nếu chỉ vì tham sắc dục mà giao hoan với người khác, đó chính là trạng thái xấu như vậy - không khác gì súc sinh.”

Thôi Văn Khang dự thính cũng kinh hãi vô cùng, Tiểu gia này hướng dẫn nam đình trưởng thành cũng quá khác loại rồi, không sợ bé trai bị dọa đến bất

lực sao? Nghĩ lại, cuối cùng hẳn đã hiểu tính thích sạch sẽ của Tiểu Dương từ đâu mà đến.

Đang lúc Thôi Đại Lang nghiêng đầu mát hôn thì nữ tử cả người đầy máu nằm ở trong trướng bông, bởi vì lều bị hấn vạch ra một đoạn nhỏ mà phát giác, vừa đưa mắt lại đúng lúc thấy ánh sáng đồng lửa bên ngoài chiếu rọi ở trên mặt hẳn.

Quân kỹ kia nhất thời sinh ra cảm giác mừng rỡ, giùng giàng đứng dậy nhào tới, nàng ta lão đảo vạch lều trực tiếp nằm ở bên chân Thôi Văn Khang, kéo ống quần hẳn bắt đầu hươ tay múa chân vui sướng nói “bi bô”, rồi lại nói không ra một chữ hoàn chỉnh.

Nhìn nữ tử áo rách quần manh, tóc tai bù xù, trên mặt còn mang theo vết máu bắn thiu, Thôi Văn Khang cả kinh lùi lại ba bước, ai có thể nghĩ nàng kia nắm quá chặt cũng bị kéo theo.

“Đây là thứ gì? Bẩn quá, mau giúp ta kéo đi, kéo đi!” Đại cữu huynh chỉ có cảm giác nữ quý kia đang nhìn mình, da tóc dựng đứng, gáp gáp tung chân đá đi, vừa nhờ thân vệ Tiểu gia giúp đỡ.

Nàng kia thấy hẳn phản ứng như vậy vẻ mặt không khỏi tối sầm lại, khẽ run đôi môi, trong đôi mắt đỏ ngầu chảy ra hai giọt nước mắt, rồi sau đó rũ tay xuống không còn ý định xin chủ tử thương hại nữa.

Nàng ta thất vọng, không cam lòng tiếp theo là hồi hận, nhiều hơn còn có oán hận - cũng chỉ mấy câu nói mà thôi, mình lại bị chơi đùa còn thảm hơn cả chết! Trong giây phút được người kéo về trướng bông kia, ánh mắt nàng ta phức tạp nhìn về phía Tiểu Dương, lên án hẳn dù đáng dấp sáng sủa nhưng lại sinh ra lòng dạ độc ác...

“Đây là cái giá cho việc làm sai.” Tiểu Dương lạnh lùng nhìn ả sau đó cứng rắn nói ra câu kia, rồi lập tức dẫn đại cữu huynh và đệ đệ trở về phủ Đại tướng quân.

Thôi Văn Khang vẫn đi viện tứ lang nghỉ ngơi, tam lang trở về chỗ mình ở lại phát hiện trong chính phòng không có một ngọn đèn nào, đèn ngòm có thể nói đưa tay không thấy được năm ngón, hẳn không khỏi cười khổ, Như Nương nghe được tin tức giận dữ?

Aizz hừm, như thế nào mới tốt đây? Dễ thế nào đây? Nghĩ như thế, hẳn dúi tay vào trong lòng, lấy đồ chơi nhỏ đã bỏ ra một số tiền lớn sai người lúc còn ở thanh lâu, cười tùm tùm nhanh như mèo âm thầm vào nội thất.....

Chương 40

Đầu Bạc Không Rời

Tiểu Dương mò mẫm vào nhà sau đó dựa vào trí nhớ vòng qua bàn, huân hương, bình phong..., trực tiếp đi tới giường hẹp, đi tới nửa đường lại cảm thấy có chút kỳ lạ, dựa vào năng lực có thể dò xét doanh trại địch của mình, sao không nghe được tiếng hít thở?

Lại gần chút đưa tay dò xét, nhất thời mặt tam lang trầm xuống rất muốn chửi má nó - không ngờ là không có ai, trên giường rất lạnh, thậm chí chân cũng không trải ra, rõ ràng không phải nửa đêm đứng dậy thay y phục, mà là chưa từng đi vào ngủ!

“Nhu Nương?” Tiểu Dương gọi một tiếng, vừa lấy hỏa chiết tử* từ trong ống trúc luôn mang theo bên người ra, nhẹ nhàng mở ra sau đó sử dụng để đốt đèn, rồi sau đó vừa nhìn thì không khỏi cười khở, trong phòng đúng là không có một bóng người, không chỉ không có ai trên đất còn ném chút mảnh vụn hoa cây xương bồ.

Ra oai phủ đầu, tuyệt đối là cố ý ra oai phủ đầu, Tiểu Dương bất đắc dĩ thở dài, trong lòng hẳn không có quỷ nên cũng chưa từng cố ý cho người giấu diếm hành tung hôm nay, chắc hẳn Uyển Như không thích khi mình đi thanh lâu tìm niềm vui mới làm ra vẻ ta đây như thế.

Chỉ là, rốt cuộc người này đi đâu rồi? Tiểu Dương đi tới cửa phòng ngủ kêu to, gọi Tiểu Đường, Bảo Châu cũng không ai trả lời, hẳn đang kìm nén bực bội lại thấy Ngân Châu vội vàng hấp tấp từ phòng bên trái chạy ra.

“Lang quân mạnh khỏe.” Ngân Châu hành lễ với hắn, tiếp bẩm báo, “Tiểu Đường, Bảo Châu theo nương tử ra cửa rồi ạ.”

“Tối khuya rồi còn đi chỗ nào nữa?” Tam lang bước tới trước một bước trừng mắt nhìn Ngân Châu, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm chằng lạnh.

“Chính viện, phục lịch đường.” Ở dưới sự uy hiếp của hắn, trên trán Ngân Châu lập tức đổ mồ hôi hột khó khăn bẩm báo: “Nương tử nghe nói tối nay lang quân đi..., sẽ không trở về nhà, liền đi tìm Quận chúa đánh cờ tán gẫu, đúng lúc Quận chúa không ở đó nên nương tử ngủ lại ở phục lịch đường rồi ạ... Lúc Bảo Châu trở về lấy y phục có truyền lời, nương tử sai nô tỳ chờ ở chỗ này, nếu, nếu lang quân trở lại, trở lại...”

Nàng ta do dự liên tục không dám nói câu “Nếu lang quân trở lại thì người hầu hạ” mà Bảo Châu đã nói ra khỏi miệng, nếu trước kia quả thật nàng ta sẽ nói lại.

Nhưng Ngân Châu nhìn sắc mặt Tiểu Dương lại không dám nói thật, nàng ta tương đối hoài nghi nếu mình dám mở miệng, kết quả tuyệt đối sẽ không tốt hơn Kim Châu, hơn nữa, điều này hiển nhiên là nương tử dò xét mà thôi.

“Phục lịch đường? Được rồi!” Tiểu Dương không nhịn được vung tay lên, cho Ngân Châu đang ấp a ấp úng lui ra.

Bản thân thì ngựa đầu không nói võ gáy một cái, nương tử của hắn thật thông minh, phu quân lần đầu tìm vui không trở về nhà, nàng không ở viện của mình vừa khóc vừa gầy âm ỉ não loạn thất cổ, lại chạy tới chỗ lão mẫu thân người luôn thống hận trượng phu bất trung, nghĩ đến chắc chắn Như Nương sẽ không ngu ngốc đến mức trực tiếp tố cáo, nhưng chỉ cần trong lúc đánh cờ vờ buồn bực không vui ngăn người cũng đủ như đang tố cáo mình rồi! Mẫu thân sẽ lén lút hỏi thăm hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì.

Ngân Châu cúi đầu lui về phòng bên nhất thời tứ chi như nhũn ra tựa vào trên cửa, chỉ có cảm giác không chỉ có bắp chân mình đang run rẩy, đến hàm răng cũng cắn cắn chặt vào nhau vang lên tiếng.

Thật không hồ là Tướng quân buu hãn có thể đơn thương độc mã đánh đuổi Nhung Khẩu (đơn thương độc mã: một người một ngựa), lúc trước ánh mắt kia quả thật có thể dùng “hung sát” để hình dung, Ngân Châu không nhìn được hung hăng néo mình một cái - ngày trước nàng ta lại còn âm thầm trông cậy trở thành ái thiếp cho một người như vậy, ây, thật là ngu ngốc thật là ngây thơ. Đây không chỉ là nằm mộng ban ngày, hoàn toàn là chơi với lửa có ngày chết cháy!

Chỉ là, nương tử không cho hắn mặt mũi như vậy, có thể cũng bị thua thiệt hay không? Ngân Châu khẽ cau mày không nói gì thờ dài, mình vừa mới nghĩ đi đâu vậy, đương nhiên là phải vì chủ tử mà suy nghĩ rồi, hơn nữa, nàng ta là của hồi môn Thôi gia, nếu nương tử không tốt nàng ta cũng không tốt lên được.

Nghĩ tới đây, Ngân Châu nhẹ nhàng nằm ở cạnh cửa, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài, thậm chí tính toán có nên ra cửa nhìn xem thử không, muốn xác minh hành động sau đó của lang quân như thế nào, ngày kế cũng có để mà bẩm báo với chủ tử.

Ngân Châu suy nghĩ như thế nhưng vẫn không có đủ dũng khí để đi ra khỏi cửa, Tiểu Dương cũng đã vội vã tắm rửa một phen sau đó lại ra khỏi phòng ngủ, bước nhanh đi về phía thư phòng hướng Đông Sương.

Hắn cũng có chút bất đắc dĩ, mùi hương trong thanh lâu, rồi trong rượu đều sẽ tăng thêm chút đồ trợ hứng, lúc ở nhã gian bởi vì đoán trước nên vẫn còn tốt, nhưng lúc trên đường Tiểu Dương đi tìm người lấy đồ rõ ràng bị một ít ảnh hưởng, vốn huyết khí phương cương, chút kích thích như vậy có chút không nhẫn nại được, nhưng cố tình Uyển Như lại né đi ra ngoài, nếu không muốn tự triệt cũng chỉ có thể đi thư phòng đọc sách tĩnh tâm.

Sau khi uống một bụng trà lạnh hạ hỏa, Tiểu Dương ném cuốn binh thư ‘Hoàng Thạch Công Tam Lược’ vẫn không thể xem vào trong đầu này lên trên bàn, quý thân xui khiến nhắc chân đi căn phòng nhỏ đặc biệt chỉ dùng cho Uyển Như tới viết chữ, vẽ tranh bên cạnh.

Vừa đẩy cửa ra Tiểu Dương đã thấy trên bàn có một bức tranh thơ khổ lớn dùng đồ chặn giấy bằng ngọc chặn ở trên, nhất thời chấn động, thật ra thì lúc

trước hẳn cũng đã gặp Uyển Như vẽ tranh viết chữ, cũng nhưng mà đều là hai ba chữ lớn cỡ bàn tay hoặc trên quạt hoặc lời ghi chép tựa như kiểu tiểu Khải trâm hoa, hôm nay nhảy vào tầm mắt lại là một bức to dài sáu thước.

Cảnh ở trong bức tranh là phong cảnh ở bên dòng suối hai người bọn họ đi chơi ít ngày trước, kết cấu lấy sông núi là chính nhân vật là phụ, sẵn có ngọn núi xa xa liên miên trập trùng lại có làn mây xanh trên không mây cuộn mây tan, bên cạnh lại là bụi hoa cây xương bồ duyên dáng yêu kiều và khe suối trong vắt róc rách, cùng với một đôi bích nhân cùng dắt tay sóng vai.

Đây tuy là bức tranh bố trí lại màu sắc, lại có sự khác biệt lớn với tranh sơn thủy đang lưu hành hiện nay, cho dù Tiểu Dương không hiểu lắm vẽ cũng biết phần lớn các tác phẩm của các học giả tiếng tăm treo ở chỗ mẫu thân đều trắng lợt tinh tế nhẵn nhụi, có lúc thậm chí còn sẽ phác họa loại tranh màu để trang trí, nhưng Uyển Như vẽ lại dùng Thủy Mặc (nước mực) phủ lên làm chủ, hình ảnh thanh nhã mà ý cảnh xa xưa, dùng mực hàm súc mà lại lộ ra ý thanh nhuận.

Thậm chí Tiểu Dương có thể từ trong đó cảm nhận được ý dụ dàng triền miên trong lòng khi thê tử đang vẽ tranh, dù sao, cho dù xem không hiểu cũng biết chữ kia mà, Uyển Như vì vậy không câu chấp hành thư đề thơ tình ‘Trạch Ba’ ở bên cạnh.

Chữ viết sinh động lưu loát, thẳng thắn mà dồi dào lực độ mạnh yếu, có sự khác biệt rất lớn với quy củ Tiểu Khải trâm hoa bình thường, làm Tiểu Dương không thể không thờ dài đối mặt với một sự thật, cái gọi là chữ như kỳ nhân, thê tử của hẳn cũng không phải chỉ là một tiểu nương tử dụ dàng mà còn biết tức giận.

Bình thường Uyển Như từng bày ra bộ dạng phục tùng kia thật ra chỉ vì nhân thế yếu có chút bất đắc dĩ, nương tử kiên nghị đứng ở trên công thành xuất đầu lộ diện tiền phu xuất chinh mới là bộ dạng thật sự của nàng.

Mà bức tranh này là vì mình trừng trị Kim Châu lại tặng hoa cây xương bồ, lúc này rốt cuộc nàng mới rộng mở cánh cửa lòng, rồi sau đó dưới tâm tình kích động mà vẽ, Tiểu Dương nhìn đồng giấy hồng bị vo tròn lại, lại nghĩ tới đồng vụn hoa cây xương bồ trong phòng ngủ, không khỏi khổ não xoa huyết Thái Dương.

Nàng bỏ ra không ít tâm huyết cho bức tranh này, với “Người đó” cũng càng thêm ôm lấy mong đợi không nhỏ, chính mình đi thanh lâu lại không báo cho nàng biết, không khác nào lúc người ta đang vui sướng nhất đánh cho đòn cảnh cáo.

Chuyện như thế này xử lý không tốt, nói không chừng cả đời cũng chỉ có thể là đôi phu thê tương kính như tân mà thôi (tôn kính tôn trọng nhau như khách), Tiểu Dương hung hăng siết chặt quyền vẽ mặt buồn bực - hẳn muốn cũng không chỉ là những thứ này.

Hôm sau trời vừa sáng, Uyển Như ở phục lịch đường cùng dùng bữa sáng với Thanh Giang quận chúa xong thì lên đường trở về viện của mình, vừa vặn gặp phải Tiểu Dương đi thỉnh an mẫu thân, hai người vô tình gặp nhau trên đường nhỏ bóng rùng, bốn mắt nhìn nhau lại không ai dẫn đầu nói chuyện.

Tiểu Dương lộ vẻ mặt lúng túng, ở dưới ánh mắt chất vấn của thê tử đang sững người thậm chí có ý tránh né, vành mắt Uyển Như đột nhiên đỏ lên, dậm chân bước qua bên người hắn, không nói một câu nói.

Sau lần đó, Tiểu Dương bận huấn luyện binh lính, tập luyện chiến thuật mới, Uyển Như bận rộn lên danh sách lên đường, chuẩn bị hành trang, hai người hơn mười ngày không nói chuyện với nhau, hoặc là nói hoàn toàn không chính thức gặp mặt.

Thậm chí Uyển Như từng vào lúc đêm khóa cửa nghỉ ngơi, muốn chờ Tiểu Dương đẩy cửa vào không được mà ồn ào đôi câu, chờ hắn nói lời dịu dàng sau đó lại cho bạc thang để xuống, ai có thể nghĩ, hắn không tới cửa tìm mình xin lỗi! Làm cho Uyển Như muốn tố khổ cũng không tìm được chủ nợ.

Chuyện này mà kéo dài một khoảng thời gian nữa mà nói, nếu người có đủ mạnh mẽ thì không chừng sẽ lửa nóng trong lòng mà bùng nổ, nhưng cố tình Uyển Như lại là người nhát gan, bởi vì kiếp trước bị thua thiệt nên kiếp này rất thức thời không chế cảm xúc, khoảng thời gian sau đó nàng sẽ bắt đầu thấp thỏm, đến chuyện của Kim Châu cũng trực tiếp ném ra sau đầu.

Nàng nghĩ chẳng qua là trong lúc nhất thời Tiểu Dương nhận lỗi yếu thế, sau đó ở trong quan hệ phu thê thoáng chiếm chút quan trên, cũng không phải chân chính muốn càng đẩy càng xa, không nói lời nào thật sự còn hồng bét hơn cả đừng âm ỉ, cũng không biết ca ca lại bị đưa đi nơi nào, đến người có thể bàn bạc cũng tìm không ra.

“Ai nha, phiền chết phiền chết rồi!” Lúc nghỉ trưa, Uyển Như mở to mắt làm thế nào cũng ngủ không được, ở trên giường phiền não lăn hai vòng, hiệu quả khi Tiểu Dương nhìn thấy vụn hoa cây xương bồ mà mình đã tính toán không có hiệu quả, chẳng lẽ phải sáng khoái xé nát bức tranh kia?

Thật sự không bỏ được, khó được một lần vẽ tốt như vậy, phong cách kia phải sáu, bảy năm sau bắt đầu thịnh hành, nếu cách mấy ngày nữa mang về kinh thành nghĩ biện pháp thông qua Quận chúa lộ mặt ở trước những người có tiếng tăm khác, không chừng còn có thể làm “Tài nữ”, tuy nói mua danh chuộc tiếng không tốt lắm, nhưng danh khí lớn càng có thể vững chắc địa vị.

Uyển Như đau lòng không muốn hủy bức tranh, suy đi nghĩ lại, vào lúc này đã chiến tranh lạnh gần nửa tháng, nếu không tìm cơ hội trò chuyện, không đợi được thành tài nữ thì đã bị buộc “đứng lại” rồi, vốn tưởng rằng Quận chúa sẽ làm chỗ dựa cho mình, lại không biết tại sao không có động tĩnh gì.

Aizz, mẹ ruột và mẹ chồng, dù sao cũng không giống nhau.

Nghĩ tới đây, Uyển Như nhắc chân đi tới tiểu thư phòng, tất cả bày biện bên trong phòng dường như giống như đúc ngày nàng đi, nhưng cẩn thận nhìn thì lại có chút khác biệt.

Ví dụ như khoảng cách giữa ghế và bàn xa hơn nhiều, hiển nhiên là người có chân dài từng ngồi, hơn nữa vừa nhìn, dường như ngọc chắn giấy còn đang để lên một tờ giấy ghi chép.

Uyển Như tò mò rút ra xem, chỉ thấy trên đó viết một đồng nét chữ Hành Khải cứng cáp: “Nguyễn chỉ chứa một người trong trái tim, đến già không rời. Chỉ hai người nương tựa vào nhau sống cuộc đời còn lại, không bao giờ vứt bỏ.”

Thấy câu này nhất thời nàng sửng sờ, trong lòng có loại tình cảm không hiểu rõ bắt đầu chậm rãi tràn đầy, chẳng lẽ là hiểu lầm phu quân rồi? Trong đêm đó hấn trở lại cũng không coi là quá muộn, mọi người trong viện nói hấn còn không để ý tới Ngân Châu, hoặc là nói, nếu thật sự hấn đã làm gì đó mà nói, ca ca cũng sẽ không hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề kia đâu nhỉ?

Uyển Như im lặng một lát, bản thân lần lượt tìm lý do cho Tiểu Dương, rồi sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng hít một hơi thật sâu, hung hăng vỗ tờ giấy kia lên bàn, cắn răng nói: “Lời ngon tiếng ngọt, không thể tin.”

Đồng thời lúc đó, thấy nương tử vào thư phòng, Tiểu Đường vội vàng tìm cơ hội truyền lời cho Tiểu Thập Nhị, đối phương lại vội vàng chạy tới trại lính nói cho Tam lang quân.

“Hả? Đi vào rồi?” Đang thao luyện thủ hạ, Tiểu Dương vừa nghe được tin tức lập tức vung tay lên, hét: “Được rồi, thu đội, thu đội!”

“Muốn đi?” Đứng ở một bên xem náo nhiệt, Từ Hằng Ninh hỏi.

“A, thật là quá ngốc rồi, hơn mười ngày mới phát hiện, chờ đến lúc gái trinh nữ cũng đã thành đàn bà mất rồi! Lần này rốt cuộc có thể trở về ngủ.” Tiểu Dương vỗ bụi đất trên người sau khi trả lời, lại nghiêng đầu hỏi hấn, “Huỳnh suy nghĩ kỹ chưa, rốt cuộc có theo ta đi kinh thành hay không?”

Từ Hằng Ninh không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi: “Đệ có nắm chắc lúc diện thánh có thể đả động được Thiên gia không? Chỉ là hình thức ban đầu mà thôi, lẽ không có uy lực lớn như trong tượng tượng của đệ thì sao.”

“Muru Sự Tại Nhân, Thành Sự Tại Thiên, hơn nữa, trên đường chúng đệ còn một tháng thời gian nữa.” Về mặt kia của Tiểu Dương tuy không phải tính trước kỹ càng cũng tương đối trấn định.

“Aizz, trên đường?” Từ Hằng Ninh dùng một loại ánh mắt hoàn toàn không tin tưởng nhìn cấp trên mình, “Trên đường đi, rốt cuộc đệ sẽ vừa luyện binh còn nắm chặt tất cả thời gian cùng kiêu thê mỹ nhân khanh khanh ta ta ư? Không phải đệ chuẩn bị dạy người cưới ngựa sao?”

“Nếu không ta mời huynh làm gì? Không thể phân thân mà thôi. Vậy huynh hãy suy nghĩ, có lẽ còn phải chuẩn bị ít nhất ba năm ngày, tốt nhất đừng làm cho ta thất vọng.” Tiểu Dương rất không biết xấu hổ nhún vai một cái, trả lời như vậy.

Sau đó, hắn mang một thân phong trần ra roi thúc ngựa trở về nhà, bày ra một nụ cười xán lạn bước nhanh đi vào nội viện, chuẩn bị dùng tin tức đã lấy được ba ngày trước đi tìm Uyên Như.